

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
91/C 107/01	nr. 837/89 af François de Donnée til Kommissionen Om: Tildeling af ERASMUS-stipendier	1
91/C 107/02	nr. 207/90 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Røgfri tobak	1
91/C 107/03	nr. 303/90 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Ejendomsretten til renter af EF-midler	2
91/C 107/04	nr. 469/90 af Mauro Chiabrande til Kommissionen Om: Superlyntog	3
91/C 107/05	nr. 542/90 af Eugenio Melandri til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Krigen på Afrikas Horn	3
91/C 107/06	nr. 597/90 af Pol Marck til Kommissionen Om: Samling af forordningerne om kvotaer for mejeriprodukter	4
91/C 107/07	nr. 763/90 af Mark Killilea til Kommissionen Om: EF-bevillinger til Irland inden for fiskerisektoren	4
91/C 107/08	nr. 784/90 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Udgifter, der kan finansieres over Den Europæiske Socialfond	5
91/C 107/09	nr. 873/90 af Barbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: »Classes 92«	5
91/C 107/10	nr. 895/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Støtten fra Socialfonden til øen Leros	6

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 107/11	nr. 913/90 af Enrico Falqui, Maria Aglietta, Gianfranco Amendola, Virginio Bettini og Alexander Langer til Kommissionen Om: Anmodning om forbud mod anvendelse på EF's område af herbiciderne alaklor, atrazin, metolaklor og trifluralin	6
91/C 107/12	nr. 975/90 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Forslag til EF-landbrugspriser for vin	7
91/C 107/13	nr. 977/90 af Joaquin Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Den integrerede udviklingsforanstaltning for Teruel-provinsen og dennes eventuelle ændring til et integreret operationelt program	8
91/C 107/14	nr. 1065/90 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Stormskadegodtgørelse til fiskeskippere	8
91/C 107/15	nr. 1090/90 af Lissy Gröner til Kommissionen Om: Uddannelsespolitik, EF-program	9
91/C 107/16	nr. 1161/90 af José Happart til Kommissionen Om: Brug af Avoparcin i dyrefoder	9
91/C 107/17	nr. 1207/90 af Maartje van Putten til Kommissionen Om: Budgettet for 1990, særlig konto 9531 og 9532	10
91/C 107/18	nr. 1267/90 af Jaak Vandemeulebroucke til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: EF-initiativer om følgerne for våbensalget til den tredje verden af aftaler om konventionel nedrustning	11
91/C 107/19	nr. 1283/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: For lang arbejdstid til søs	11
91/C 107/20	nr. 1293/90 af José Happart til Kommissionen Om: Atrazin i ukrudtsmidler	12
91/C 107/21	nr. 1329/90 af Klaus Wettig til Kommissionen Om: Fremtidig tysk kontrolmærkat på vin, der er aftappet i Tyskland	12
91/C 107/22	nr. 1611/90 af Hugh McMahon, Carlos Bru Puron, José Barros Moura, Vassilis Ephremidis, Léon Schwartzberg, António Coimbra Martins og Carlos Carvalhas til Kommissionen Om: Skibsbygning	13
91/C 107/23	nr. 1624/90 af Adrien Zeller til Kommissionen Om: Omdeling af tobaksvarer under de ugentlige møder i Kommissionen	14
91/C 107/24	nr. 1717/90 af Dimitrios Nianias til Kommissionen Om: Følgerne af finansieringen af den økonomiske omstrukturering og udvikling i Østeuropa	14
91/C 107/25	nr. 1750/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: EF-lovgivning mod diskriminering	15
91/C 107/26	nr. 1790/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Beskyttelse af kvinder, der er behandlet med hormonpræparatet diethylstilbestrol (DES)	16
91/C 107/27	nr. 1842/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: ESPRIT-programmet	16
91/C 107/28	nr. 1914/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene i Europæiske Politisk Samarbejde Om: Menneskerettigheder i Sydafrika	17

(Fortsættes på side 36)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 107/29	nr. 1965/90 af Eugenio Melandri og Marie-Christine Aulas til Kommissionen Om: Valg af en europæer til stillingen som direktør for CIU	17
91/C 107/30	nr. 2086/90 af Pauline Green til Kommissionen Om: Syge- og ansvarsforsikring	18
91/C 107/31	nr. 2097/90 af Honor Funk til Kommissionen Om: Hjelpeaktioner til fordel for katastrofeområder	18
91/C 107/32	nr. 2137/90 af Gijs de Vries til Kommissionen Om: Toldsamarbejde i forbindelse med bekæmpelse af miljøovertrædelser	19
91/C 107/33	nr. 2218/90 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Fængsling af en studerende fra Centraljava	20
91/C 107/34	nr. 2220/90 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Fængsling af Ilker Demir i Tyrkiet	20
91/C 107/35	nr. 2222/90 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Samvittighedsfanger i Bhutan	20
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2218/90, nr. 2220/90 og nr. 2222/90	20
91/C 107/36	nr. 2219/90 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Den cubanske fængslede Hiram Abi Cobas' tilstand	20
91/C 107/37	nr. 2275/90 af Dimitrios Dessylas til Rådet Om: Tilslutning til forslaget fra Cubas præsident, Fidel Castro, om forbindelserne mellem Cuba og EF	21
91/C 107/38	nr. 2307/90 af Giulio Gallenzi, Francesco Guidolin, Maria Cassanmagnago Cerretti, Lorenzo De Vitto, Rosaria Bindi, Gerardo Gaibisso og Karl von Wogau til Kommissionen Om: Import af kød	21
91/C 107/39	nr. 2315/90 af Filippas Pierros, Patrick Cooney, Karel Pinxten, Mary Banotti, Mene-laos Hadjigeorgiou, Georgios Zavvos, John McCartin og Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Fastlæggelse af Fællesskabets grænser	22
91/C 107/40	nr. 2333/90 af François-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Den civile luftfarts fremtid	23
91/C 107/41	nr. 2337/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Fælles forvaltning af EF-Toldunionen	24
91/C 107/42	nr. 2345/90 af Antoni Gutiérrez Díaz til Kommissionen Om: Mordet på dr. Begoña García Arandigoyen i El Salvador	25
91/C 107/43	nr. 2457/90 af Maxime Verhagen til Kommissionen Om: Forlængelse af EF-programmet for Oostelijk Zuid-Limburg og Westelijke Mijnstreek til og med 1993	25

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 107/44	nr. 2499/90 af John McCartin til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmernes arbejdsmetoder	25
91/C 107/45	nr. 2571/90 af Paul Staes til Kommissionen Om: Carajas-projektet	26
91/C 107/46	nr. 2592/90 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Udgifter, der kan finansieres over Den Europæiske Socialfond	26
91/C 107/47	nr. 2600/90 af Enrique Sapena Granell, María Izquierdo Rojo, Ludivina García Arias, Juan de la Cámara Martínez, Mateo Sierra Bardají, Javier Sanz Fernández og José Vázquez Fouz til Kommissionen Om: En EF-politik for turisme	27
91/C 107/48	nr. 2627/90 af Teresa Domingo Segarra og Alonso Puerta til Kommissionen Om: Forureningen af floden Segura og dens delta (Alicante, Spanien)	27
91/C 107/49	nr. 2634/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Europæisk støtte til brasiliansk militærteknologi	28
91/C 107/50	nr. 2671/90 af Rolf Linkohr til Kommissionen Om: Undersøgelse af de miljømæssige konsekvenser i forbindelse med SNCF's jernbanelinje til højhastighedstog	28
91/C 107/51	nr. 2677/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Forkortelser for forskellige europæiske programmer	29
91/C 107/52	nr. 2690/90 af Herman Verbeek til Kommissionen Om: Tilladelse til anvendelse af PCP i EF	29
91/C 107/53	nr. 2698/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Situationen i det centrale Østafrika og anvendelsen af Lomé IV-konventionens artikel 5, stk. 3	30
91/C 107/54	nr. 2705/90 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Våbenhandel mellem Øst og Vest	30
91/C 107/55	nr. 2800/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Situationen i El Salvador	31
91/C 107/56	nr. 2810/90 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Delfiner	31
91/C 107/57	nr. 2840/90 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Fri bevægelighed mellem medlemsstaterne	32
91/C 107/58	nr. 2848/90 af Christine Oddy til Kommissionen Om: Lufthavnen i Birmingham	32
91/C 107/59	nr. 2895/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Udviklingen i tekstilsektoren	33
91/C 107/60	nr. 2937/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Den italienske udenrigsminister De Michelis' udtalelse om Europa-Parlamentet	33
91/C 107/61	nr. 2954/90 af Maxime Verhagen til Kommissionen Om: Guatemala	34
91/C 107/62	nr. 116/91 af Henry McCubbin til Rådet Om: Moms-harmonisering	34
91/C 107/63	nr. 333/91 af Egon Klepsch, Elmar Brok og Jean Penders til Rådet Om: Forbindelserne mellem EF og USA	35

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 837/89
af François de Donnée (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (28. november 1989)
 (91/C 107/01)

Om: Tildeling af ERASMUS-stipendier

Tidsskriftet «EUR-INFO» (månedsbulletin fra Kommissionens Informationskontor i Belgien) beretter om tildeling af ERASMUS-stipendier til 4 046 lærere for det akademiske år 1989/90.

1. Kan Kommissionen bekræfte disse tal?
2. Kan Kommissionen give oplysninger om antallet af berørte belgiske lærere, og om muligt med angivelse af deres regionale tilhørsforhold (Flandern — Vallonien — Bruxelles)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
 (16. marts 1990)

Læreres deltagelse i ERASMUS-programmet kan foregå på to forskellige måder:

- som gæstelærere, dvs. at de pågældende lærere giver undervisningstimer i mindst én måned ved en lærestalt i en anden medlemsstat
- som lærere på studiebesøg, hvis formål er at studere uddannelsessystemet ved en anden lærestalt eller at forberede et samarbejdsprogram mellem universiteter, eller at undervise i højst en måned.

Hvad studiebesøgene angår kan Kommissionen bekræfte rigtigheden af tallet 4 046, der er anført i tidsskriftet »EUR-INFO«, som angiver det samlede antal lærere, der har modtaget stipendier til gennemførelse af studiebesøg ved en eller flere lærestalter i en anden medlemsstat.

Den belgiske andel af disse former for studiebesøg er som følger:

	Indgivne ansøgninger	Godkendte ansøgninger
Vallonien	48	21
Flandern	143	81
Bruxelles	39	16
I alt	230	118

Hvis man går ud fra, at der deltager to lærere i hvert studiebesøg i gennemsnit, andrager antallet af belgiske lærere, som har modtaget ERASMUS-stipendier af denne art, ca. 240.

Hvad lærermobiliteten angår råder Kommissionen endnu ikke over oplysninger om antallet af deltagere eller om disses regionale fordeling, eftersom det akademiske år stadig er i gang og universiteterne først indsender deres rapporter i oktober måned. Kommissionen kan imidlertid oplyse, at der for indeværende akademiske år er indgivet 142 ansøgninger om lærermobilitet med belgisk deltagelse.

Af disse er 58 ansøgninger blevet godkendt.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 207/90
af Anita Pollack (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (14. februar 1990)
 (91/C 107/02)

Om: Røgfri tobak

Hvad er Kommissionens holdning til den mulige sundhedsrisiko i forbindelse med røgfri tobak? Har man været

opmærksom på dette produkt i det europæiske kræftforebyggelsesår, og vil Kommissionen overveje et forbud mod markedsføring af røgfri tobak i betragtning af de sundhedsrisici, det britiske sundhedsuddannelsesråd har peget på?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(8. marts 1990)

Sundhedsmyndighederne i medlemsstaterne samt EF-Kommissionen har modtaget henvendelser fra verdenskendte videnskabelige organisationer om de skadelige virkninger af visse nye røgfri tobaksvarer til oral indtagelse, som unge i visse medlemsstater er begyndt at konsumere.

De medlemsstater, der er mest berørte af dette problem, nemlig Irland og Det Forenede Kongerige, har allerede forbudt disse tobakstyper.

Kommissionen er opmærksom på den fare, disse nye produkter medfører for unge. I de fleste former for snustobak findes der store mængder af kræftfremkaldende stoffer. Endvidere skader de nye produkter de unge, fordi de gør dem afhængige af den nikotin, der findes heri.

Kommissionen overvejer at fremsætte et forslag om foranstaltninger på fællesskabsplan til løsning af problemet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 303/90

af Stephen Hughes (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(21. februar 1990)

(91/C 107/03)

Om: Ejendomsretten til renter af EF-midler

Vil Kommissionen tilkendegive sin holdning til ejendomsretten til renter af EFRU-midler? Vil Kommissionen nærmere bestemt oplyse, hvordan retsstillingen er med hensyn til det nylige EFRU-tilskud til Shildon i Durham County, hvor den britiske stat lå inde med en check på 4,8 mio. £ i nogen tid, og myndighederne nu hævder, at der ikke påløb nogen renter af beløbet? Er Kommissionen ikke enig i, at renter, der påløber i tilfælde som dette, enten tilhører Kommissionen eller subsidiært den endelige modtager (Sedgfield District Council), og at det ikke tilkommer personer, der midlertidigt har pengene i deres varetægt, at tilegne sig renterne, hvilket ser ud til at være tilfældet med den britiske stat? Hvis Kommissionen er enig i ovennævnte, vil den da meddele Parlamentet, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at tilbageføre de

(skønsmæssigt) 200 000 £, der skulle have været tjent i renter af disse penge? Kan Kommissionen desuden oplyse, hvilke eventuelle skridt der kan tages over for den britiske stat på baggrund af, at man fra myndighedernes side hævder ikke at have fået renter af de tilbageholdte midler?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(26. april 1990)

Udbetaling af EFRU-midler finder sted på grundlag af en kommissionsbeslutning, hvorved der tildeles en medlemsstat støtte med hensyn til en investering, et investeringsprogram eller andre foranstaltninger, der er støtteberettigede i henhold til rådsforordningerne vedrørende EFRU-aktiviteter. En sådan beslutning og de deraf følgende betalinger omfattes af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 4253/88⁽¹⁾, hvor det i artikel 21, stk. 5, hedder, at:

»Medlemsstaterne udpeger de myndigheder, der er beføjet til at udstede de i stk. 3 og 4 omhandlede erklæringer og sørger for, at modtagerne modtager forskuddene og betalingerne så hurtigt som muligt.«

Hvad angår Shildon National Programme of Community Interest udpegede Det Forenede Kongeriges myndigheder Department of Trade and Industry som det organ, hvortil betalingerne skulle ske.

Heraf følger, at hvis en medlemsstat attesterer, at udgiftsniveauet i forbindelse med en investering eller et investeringsprogram berettiger til, at en betalingsanmodning imødekommes, har Kommissionen ikke længere noget krav på midler, som den har betalt i denne forbindelse, undtagen i tilfælde, hvor grundlaget for betaling af støtten viser sig at være urigtigt (artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88).

De interne ordninger inden for medlemsstaterne med hensyn til eventuel fordeling af modtagne midler ligger uden for Kommissionens beføjelser, og den kan derfor ikke intervenere i tildelingen af eventuelle renteindtægter, der måtte være indtjent, inden betalingerne i sidste ende når frem til den endelige modtager. Spørgsmålet om, hvorvidt betalinger indtil fordelingen skal indsættes på en rentebærende konto, er en managementbeslutning, der træffes af medlemsstatens myndigheder.

Med hensyn til Shildon-programmet må det bemærkes, at det er Sedgfield District Council, som er den samordnende myndighed med dagligt ansvar for administration af programmet. Det er kun i henseende til dets egne investeringer under programmet, at det er den endelige modtager.

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 469/90**af Mauro Chiabrandò (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(7. marts 1990)**(91/C 107/04)**Om: Superlyntog*

Der har i de seneste måneder i dokumenter fra EF og i mediernes været oplysninger om projektet om superlyntogsforbindelser, som skulle kunne løse trafikproblemer for de kommende årtier.

I disse oplysninger, som også det europæiske jernbaneforbund har bidraget til, nævnes der til stadighed forbindelser mellem de store byer i det nordlige Europa såsom Köln, Paris, Hamburg, London, København, Bruxelles, Frankfurt og også Madrid, men der omtales ikke byer og regioner i Italien eller Sydfrankrig.

Navnlig er der ingen omtale af den strækning, som skal spille en vigtig rolle for udviklingen i den nærmeste fremtid, nemlig den såkaldte tværgående linje fra Triest til Milano, Torino og Lyon.

Kan Kommissionen oplyse om denne strækning også indgår i EF's planlægning, og hvilken tidsplan der gælder for dens gennemførelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert***(16. maj 1990)*

I henhold til Rådets resolution af 5. december 1989 har Kommissionen nedsat en arbejdsgruppe på højt niveau, der har til opgave at udarbejde en plan for højhastigheds-togforbindelserne.

Denne gruppe bestående af regeringsekspertter og jernbaneekspertter skal nøje planlægge det fremtidige net og fastsætte, hvad der skal prioriteres i forbindelse med etableringen heraf.

Angående den »tværgående linje« Triest—Milano—Torino—Lyon har den italienske regering anmodet om, at den bliver føjet til de syv prioriterede projekter, som er anført i forslaget til forordning om iværksættelse af et handlingsprogram på infrastrukturuområdet med henblik på gennemførelsen af det integrerede transportmarked i 1992⁽¹⁾. Dette forslag er i øjeblikket ved at blive behandlet i Rådet.

Under de nuværende omstændigheder kan Kommissionen ikke angive nogen dato for gennemførelsen af denne forbindelse.

⁽¹⁾ EFT nr. C 270 af 19. 10. 1988, s. 6 og EFT nr. C 170 af 5. 7. 1989, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 542/90**af Eugenio Melandri (V)****til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs
medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske
Samarbejde***(16. marts 1990)**(91/C 107/05)**Om: Krigen på Afrikas Horn*

Afrikas Horn har i over 25 år været skueplads for en blodig krig, som den etiopiske hær fører mod Eritreas befolkning.

Den etiopiske regering giver ofte ikke adgang til en række områder, som kontrolleres af bevægelserne til Eritreas befrielse, herunder adgang for international humanitær hjælp til befolkninger, som er ramt af hungersnød og sult.

I de seneste år er der blevet rettet forskellige fordømmelser og skarp kritik mod Menghistus regering fra De Forenede Nationer, Europa-Parlamentet og andre indflydelsesrige internationale institutioners side.

På baggrund af ovenstående bedes udenrigsministrene oplyse følgende:

1. Hvilke skridt agter udenrigsministrene at tage for at få den etiopiske regering til at anerkende Eritreas befolknings ret til selvbestemmelse?
2. Hvad agter udenrigsministrene at foretage sig over for Menghistu for at opnå garantier for det endelige mål for hjælpen til Eritrea?
3. Hvad agter udenrigsministrene at foretage sig, for at menneskerettighederne i det mindste overholdes og ikke længere tilsidesættes i Etiopien, således som det er tilfældet i øjeblikket?
4. Finder udenrigsministrene ikke, at det er hensigtsmæssigt i det mindste i en overgang at blokere hjælpen til den etiopiske regering som følge af dennes foragt for respekten for menneskets værdighed og dens totale ligegyldighed over for indholdet af FN's resolutioner og Europa-Parlamentets beslutninger?
5. Finder udenrigsministrene ikke, at det er hensigtsmæssigt at presse på over for den italienske regering i kraft af dennes historiske og kulturelle bånd til det pågældende område, således at den påtager sig at forelægge Eritrea-spørgsmålet i FN, eftersom den ved sin tavshed retfærdiggør undertrykkelsen af Eritreas befolkning?

Svar*(18. marts 1991)*

Fællesskabet og dets medlemsstater bestræber sig på alle måder for at sikre en samarbejdsindsats fra alle parter i konflikten. Siden afgivelsen af ministererklæringen af 20. februar 1990 om Afrikas Horn har de gentagne gange understreget, at de er overbeviste om, at retfærdige og varige løsninger kun kan nås ved fredelige midler og politiske forhandlingsløsninger, der er baseret på overhol-

delse af territorial integritet, uafhængighed og FN-pag-tens principper, og at der er behov for at tage hensyn til særlige regionale identiteter og ønsker. Fællesskabet og dets medlemsstater er således dybt bekymrede over de givne vilkår for befolkningen, der lider hungersnød og afsavn, og yder fortsat en hjælpeindsats i form af omfattende fødevarerleverancer og anden nødhjælp, hvor det er muligt.

Den 24. april 1990 rettede Fællesskabet og dets medlemsstater sammen med andre vestlige donorer en indtrængende opfordring til alle parter i Etiopien om øjeblikkeligt at indstille fjendtlighederne for at lette hjælpeaktionerne og sikre, at den humanitære bistand kunne nå sikkert frem.

At der er overordentlig store vanskeligheder med at sende varer og lægemidler illustreres desværre tydeligt af det tragiske spørgsmål om åbning af havnen i Massawa, og navnlig det afslag, der sidste forår blev givet på anmodningen om tilladelse til at dokke et skib, som havde et hold teknikere under FN's Verdensfødevarerprogram om bord, der skulle overvåge havnen i Massawa. Fællesskabet og dets medlemsstater anmodede derfor indstændigt Eritrean People's Liberation Front (EPLF) om at samarbejde, således at havnen kunne benyttes med henblik på at yde bistand til befolkningerne i det nordlige Etiopien. Den 18. juni 1990 afgav ministrene en erklæring om Etiopien, som blev meddelt såvel Menghisturegeringen som EPLF. Endnu en erklæring herom blev afgivet den 2. august 1990, og De Tolv har i to henvendelser, den ene i juli til EPLF's repræsentant i Washington, og den anden i november til FN's vicegeneralsekretær Farah, indtrængende anmodet den etiopiske regering og EPLF om hurtigst muligt at nå til enighed om at genåbne havnen.

For så vidt angår menneskerettighedssituationen i Etiopien er Fællesskabet og dets medlemsstater af den opfattelse, at denne skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at yde humanitær bistand og fødevarerhjelpe. De mener derfor ikke, at en indstilling af bistanden til de etiopiske myndigheder ville bidrage til en tilfredsstillende løsning. En sådan foranstaltning ville tværtimod blot skade en allerede hårdt ramt befolkning og således virke mod hensigten.

Det sidste afsnit i det ærede medlems forespørgsel har ikke været drøftet inden for rammerne af Det Politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 597/90

af Pol Marck (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1990)

(91/C 107/06)

Om: Samling af forordningerne om kvotaer for mejeriprodukter

Under drøftelsen om Kommissionens forslag vedrørende kvotaer for mejeriprodukter vedtog Parlamentet et

ændringsforslag, i hvilket det anmoder om, at forordningerne om kvotaer for mejeriprodukter, hvortil der jævnligt henvises, bliver samlet i én tekst med henblik på, at der på dette område kan opnås bedre information og retssikkerhed.

Hvornår har Kommissionen til hensigt at imødekomme denne anmodning fra Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ray Mac Sharry

(2. august 1990)

Mælkekvoteordningen er fastsat for en begrænset periode, der ifølge artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (1) udløber den 31. marts 1992. Kommissionen mener, at denne frist gør det lidet hensigtsmæssigt på indeværende tidspunkt at foretage en kodificering af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 (2) om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter.

Det må desuden understreges, at der er behov for først og fremmest at kodificere grundforordningen for sektoren (forordning (EØF) nr. 804/68), i lighed med hvad der er sket for vinsektoren; forordning (EØF) nr. 857/84 kan så indgå i denne mere generelle foranstaltning.

Arbejdet med kodificering med hensyn til sektoren for mælk og mejeriprodukter skal genoptages i juni/juli 1990 på grundlag af det udkast, der i begyndelsen af 1988 blev udarbejdet af Kommissionens Juridiske Tjeneste.

(1) EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 13.

(2) EFT nr. L 90 af 1. 4. 1984, s. 13.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 763/90

af Mark Killilea (RDE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(91/C 107/07)

Om: EF-bevillinger til Irland inden for fiskerisektoren

Kommissæren for fiskeri bedes oplyse, om Kommissionen er klar over, at kun ca. 20% af de samlede bevillinger til Irland bruges til vigtige og løbende udviklingsprojekter og de resterende 80% til administration og begrænsning af havforureningen, og om Kommissionen nu, hvor den er klar over dette forhold, vil afsætte et bestemt beløb til

begrænsning af havforureningen, så de 20 % til vigtige og løbende udviklingsprojekter kan øges med mindst 100 %?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(14. juni 1990)

De af det ærede medlem nævnte oplysninger står i en rapport, der er offentliggjort af Economic and Social Research Institute, Dublin, Irland, og er benævnt »The Irish Sea Fishing Industry«, Paper No 11, January 1990 (ISBN 0 7070 01129). På side 45 i rapporten er procentsatserne 80/20 anført. Da udgifterne til fiskerisektoren udelukkende er nationale udgifter og er medlemsstatens ansvar, har Kommissionen ingen kommentarer til opdelingen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 784/90

af José Barros Moura (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(91/C 107/08)

Om: Udgifter, der kan finansieres over Den Europæiske Socialfond

I modsætning til tidligere praksis kan udgifter til erhvervsuddannelsesaktiviteter (især udgifter til leje og afskrivning af udstyr) ikke længere finansieres over ESF; denne ændring af reglerne blev overhovedet ikke behandlet under forhandlingerne i forbindelse med reformen af strukturfondene.

Da de virksomheder, der gennemfører uddannelsesaktiviteter i finansielt samarbejde med ESF i Portugal, ikke er særlig store og ikke har mange ressourcer, er forbuddet mod finansiering af udstyr til stor skade for erhvervsuddannelsen og dens effektivitet.

Kan Kommissionen give oplysninger om det juridiske grundlag og begrundelsen for at ændre reglerne samt i alle tilfælde om de konkrete muligheder for at behandle den særlige situation i Portugal inden for denne sektor?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(11. juni 1990)

Under drøftelserne i Rådet om reformen af strukturfondene behandlede spørgsmålet om, hvorvidt udgifterne til opførelse af erhvervsuddannelsescentre skulle være tilskudsberettigede.

Nogle havde gode argumenter for at gøre udgifter berettiget til støtte fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond og fra Den Europæiske Socialfond. Men for at undgå risikoen for, at en og samme udgift skulle opnå støtte fra begge fonde, blev det til sidst besluttet, at denne type udgifter kun skulle være berettiget til støtte fra Regionalfonden. Eksempelvis kan man nævne PRODEP-programmet (program for uddannelsesudvikling i Portugal), som snart vil blive godkendt af Kommissionen.

Derfor figurerer udgifter til bygning af erhvervsuddannelsescentre ikke på den liste over udgifter, der er berettiget til tilskud fra Socialfonden, som er opstillet i artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 4255/88⁽¹⁾. På linje hermed og for at følge en ensartet fremgangsmåde blev leje- og afskrivningsudgifter heller ikke anset for tilskudsberettigede.

Følgelig bør eventuelle initiativtagere, der søger EF-støtte til opførelse af et erhvervsuddannelsescenter, kontakte det organ, der er ansvarligt for at indgive ansøgninger om operationelle programmer til Regionalfonden, såfremt vedkommende vil benytte sig af muligheden for at få disse udgifter optaget i et passende program.

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 21.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 873/90

af Barbara Dührkop Dührkop (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(91/C 107/09)

Om: »Classes 92«

Kommissionen har i nogen tid bebudet offentliggørelsen af et nyt program med titlen »Classes 92«.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at holde fast ved dette initiativ?

Hvornår kan meddelelsen herom i bekræftende fald ventes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(18. maj 1990)

Det initiativ, det ærede medlem henviser til, blev forelagt Parlamentet af Jacques Delors i januar 1989⁽¹⁾ i forbindelse med præsentationen af den nye Kommission. Kommissionen har drøftet sagen med interesserede kredse og

overvejer fortsat betimeligheden af og de konkrete muligheder for at iværksætte et sådant initiativ.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-373 (januar 1989).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 895/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. april 1990)
(91/C 107/10)

Om: Støtten fra Socialfonden til øen Leros

I forlængelse af det svar, Kommissionen den 22. december 1989 gav på min skriftlige forespørgsel nr. 707/89 (¹), ønsker jeg følgende oplyst:

1. Hvor store beløb er der siden 1984 årligt tildelt Grækenland via Socialfonden i medfør af forordning (EØF) nr. 815/84 (²) til
 - a) programmet til reform af den græske psykiatri og
 - b) i særdeleshed øen Leros?
2. Hvornår har denne generelle og særlige støtte været suspenderet (af hvilke årsager), og hvornår er den blevet genoptaget (af hvilke årsager)?
3. I The Observer fra den 4. marts 1990 hedder det, at tilskuddene til Leros er blevet anvendt til at male hovedindgangen og til at skabe ordentlige forhold for kun 80 af de ca. 1 200 »pensionærer« på øen. Hvordan vurderer Kommissionen den reelle og konkrete anvendelse af Socialfondens støtte a) til Leros og b) til hele det psykiatriske program i Grækenland?
4. Verdenssammenslutningen for psykiatri har for nylig forelagt De Forenede Nationers Menneskerettighedskommission i Genève en rapport, som indeholder en sønderlemmende kritik af forskellige græske myndigheder og ligeledes af den græske psykiatriske sammenslutning. Hvordan ser Kommissionen på denne rapport, og hvordan vil den reagere herpå, for så vidt som den er berørt heraf?

(¹) EFT nr. C 97 af 17. 4. 1990, s. 15.

(²) EFT nr. L 88 af 31. 3. 1984, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(28. maj 1990)

1. Kommissionen fremsender direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets generalsekretariat en tabel med oplysning om de beløb, den siden 1984 i henhold til forordning (EØF) nr. 815/84 har bevilget til

fordel for programmet for reform af den græske psykiatri, i særdeleshed på øen Leros.

2. Den samlede gyldighedsperiode for forordning (EØF) nr. 815/84 er fra 1. januar 1984 til 31. december 1991; Fællesskabets intervention til fordel for reformen af den græske psykiatri har altså ikke været suspenderet. Hvad 1989 angår, blev det i samråd med Grækenland og forvaltningskomitéen for forordningen besluttet at udsætte behandlingen af nye projekter på grund af de forsinkelser der var indtrådt med gennemførelsen af de allerede godkendte projekter, samt fordi man manglede oplysninger om hele reformprogrammets gennemførelse og om eventuelle ændringer af tidsplanen. De græske myndigheder er i gang med en samlet revision af programmet, herunder den del, der vedrører Leros.

3. De projekter, som de græske myndigheder indtil nu har indgivet vedrørende Leros, omhandler oprettelsen af små revalideringsenheder til fordel for kun en del af hospitalets patienter, og det er hensigten at de skal være et led i en global indsats for at finde en definitiv løsning på problemet, så institutionen kan nedlægges.

De græske myndigheder har meddelt, at de er ved at udarbejde et nyt projekt som flere interventionsgrupper, bestående af græske og udenlandske fagfolk, skal deltage i. Man er ved at forberede en evaluering af det samlede program for reform af psykiatrien, herunder Leros, og det forventes, at den første evalueringsrapport vil foreligge inden udgangen af 1990.

4. Den rapport, som det ærede medlem omtaler, er ikke blevet sendt til Kommissionen, der således ikke er i stand til at udtale sig om dens indhold.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 913/90
af Enrico Falqui, Maria Aglietta, Gianfranco Amendola,
Virginio Bettini og Alexander Langer (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. april 1990)
(91/C 107/11)

Om: Anmodning om forbud mod anvendelse på EF's område af herbiciderne alaklor, atrazin, metolaklor og trifluralin

Under henvisning til resultaterne af den undersøgelse (CCTN/pesticider/5/89), som Istituto Superiore di Sanità har foretaget i Italien, og ifølge hvilken anvendelsen af herbiciderne alaklor, atrazin, metolaklor og trifluralin er forbundet med en meget alvorlig fare for genotoksicitet, og

under henvisning til de alvorlige sundhedsmæssige risici, som Fællesskabets landbrugere og forbrugere udsættes for,

1. Bedes Kommissionen oplyse, hvad den agter at foretage sig for at beskytte landbrugernes og forbrugernes helbred?
2. Bedes Kommissionen oplyse, om den ikke mener, at det ville være hensigtsmæssigt at forbyde anvendelsen af disse herbicider på Fællesskabets område?

ninger mod risici ved under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer.

(¹) EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 36.

(²) EFT nr. C 89 af 10. 4. 1989, s. 22.

(³) EFT nr. L 327 af 3. 12. 1980, s. 8.

(⁴) EFT nr. L 196 af 26. 7. 1990, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(6. september 1990)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, konkluderede det italienske Istituto Superiore di Sanità i sin evaluering af de fire herbicider, at de virksomme stoffer heri ikke giver nogen genotoksicitetsfare, men instituttet var bekymret over eventuel kontaminering af drikkevandskilder.

Italien tillod ved bekendtgørelse af 24. marts 1990 fortsat anvendelse af stofferne, undtagen atrazin, som først vil blive tilladt i løbet af 1990. Denne beslutning vil blive taget op til ny overvejelse med henblik på igen at tillade anvendelse af atrazin i lavere doser på baggrund af resultaterne af igangværende undersøgelser af vandkvalitet.

Direktiv 79/117/EØF (¹) om forbud mod markedsføring og anvendelse af plantebeskyttelsesmidler indeholdende visse virksomme stoffer giver et fællesskabsgrundlag for totalforbud mod plantebeskyttelsesmidler, hvis anvendelse medfører eller vil kunne medføre skadelige virkninger for menneskers eller dyrs sundhed eller overdrevne skadevirkninger for miljøet. Kommissionen råder ikke over nogen beviser vedrørende de af de ærede medlemmer nævnte stoffer, som kunne berettige et forslag til forbud på fællesskabsplan i henhold til dette direktiv. Den vil dog fortsat have opmærksomheden henvendt på disse stoffer.

Tilladelse af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder virksomme stoffer, som ikke er nævnt i direktiv 79/117/EØF, og fastsættelse af eventuelle særlige betingelser for markedsføring og anvendelse er fortsat medlemsstaternes ansvar, da der ikke findes EF-retsfor skrifter om tilladelse af sådanne produkter. Kommissionen har forelagt et forslag i den forbindelse (²). Når det er vedtaget, vil det bl.a. give fælles regler for medlemsstaternes evaluering og godkendelse af plantebeskyttelsesmidler samt en EF-positivliste over virksomme stoffer, hvis anvendelse i produkter a priori kan betragtes som risikofri for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet på de deri fastsatte nødvendige betingelser.

Desuden er der med hensyn til beskyttelse af arbejdstagere, herunder dem der arbejder i landbruget, ved direktiv 80/1107/EØF (³) fastlagt en generel strategi for beskyttelse mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser, herunder pesticider, og direktiv 90/394/EØF (⁴) drejer sig især om beskyttelsesforanstalt-

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 975/90

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(91/C 107/12)

Om: Forslag til EF-landbrugspriser for vin

Kommissionen havde i forbindelse med forslagene til landbrugspriser for det forløbne år planer om, for så vidt angik vin, at begrænse overdragelsen af genbeplantningsrettigheder.

Hidtil har det i nogle af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater været gængs praksis at overdrage genbeplantningsrettigheder fra dyrkningsarealer for bordvine til dyrkningsarealer for kvalitetsvine. Desuden har Kommissionen i årene 1987/88 og 1988/89 givet dispensation og udstedt tilladelser til nyplantning af over 12 000 ha dyrkningsarealer for kvalitetsvine i Frankrig, Italien og Spanien og har medvirket til at omdanne arealer, så der i stedet for bordvine kan dyrkes kvalitetsvine.

I Forbundsrepublikken Tyskland er nyplantning forbudt indtil august 1990, og genbeplantning kan kun ske på ryddede arealer.

1. Anser Kommissionen ligevægten på markedet for kvalitetsvine truet af praksis i andre medlemslande?
2. Ville det ikke være mere virkningsfuldt at ændre Kommissionens forslag om begrænsning af overdragelsen af genbeplantningsrettigheder således, at i fremtiden kun genbeplantningsrettigheder inden for dyrkningsområderne kan overdrages?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(6. september 1990)

Siden det ærede medlem fremsatte sit spørgsmål, har Rådet på forslag af Kommissionen forlænget forbuddet mod enhver nyplantning af vin indtil udgangen af produktionsåret 1995/96 og har kun forlænget undtagelsen for nyplantning af visse kvbd med et enkelt produk-

tionsår. Formålet med forslaget er at give Kommissionen tid til at udarbejde nye forslag, der skal gælde i alle medlemsstater.

De nye forslag skal på en gang sikre den nødvendige smidighed i udviklingen i produktionspotentialet for de vine, for hvilke en sådan udvikling er berettiget, og en fastlåsning af vinproduktionspotentialet, idet Fællesskabet indtil udgangen af produktionsåret 1995/95 finansierer et program for endelig nedlæggelse af vinarealer for såvel kvbd som bordvin.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 977/90
af Joaquin Sisó Cruellas (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (25. april 1990)
 (91/C 107/13)

Om: Den integrerede udviklingsforanstaltning for Teruel-provinsen og dennes eventuelle ændring til et integreret operationelt program

Med sin beslutning C(87) 2563/1 af 22. december 1987 godkendte Kommissionen, at der blev ydet støtte til gennemførelsen af en forberedende undersøgelse af en integreret udviklingsforanstaltning i Teruel-provinsen. I første kvartal af 1988 blev der indgået en aftale mellem økonomi- og finansministeriet på den ene side og Diputación General de Aragón på den anden side, som indeholdt bestemmelserne om samarbejdet mellem disse to myndigheder med henblik på gennemførelsen af den omtalte undersøgelse. Som første del af undersøgelsen udarbejdedes en analyse af den økonomiske sociale og miljømæssige situation i det område, som var omfattet af den integrerede udviklingsforanstaltning, og udviklingsstrategierne blev fastlagt; desuden blev de sektorer, hvor foranstaltningerne skulle gennemføres, udpeget med angivelse af målsætningerne. Den anden fase omhandlede udarbejdelsen af et udkast til et program for integrerede foranstaltninger, og denne del afsluttedes i januar 1989. Den 31. marts meddelte Kommissionen de spanske myndigheder sine kommentarer til midtvejsrapporten fra den forberedende undersøgelse af den integrerede udviklingsforanstaltning for Teruel. I denne meddelelse oplystes det, at rapporten udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for godkendelse af undersøgelsens første fase, og det blev foreslået, at gennemførelsesudvalget skulle godkende dette. For øjeblikket er situationen den, at den forberedende undersøgelse efter at have været i GD XXII og GD XVI nu befinder sig i GD VI. Forslaget om gennemførelsen af denne integrerede udviklingsforanstaltning for Teruel-provinsen er således gået i stå efter den nylige reform af EF's strukturfonde. Kommissionen anmodes derfor om at gøre rede for, hvilke kriterier den vil følge i forbindelse med den omtalte integrerede udviklingsforanstaltning for Teruel-provinsen og dens eventuelle ændring snarest muligt til et integreret operationelt program.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry
 (13. juli 1990)

Efter reformen af EF-strukturfondene, som blev iværksat ved Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 (¹), blev forslaget vedrørende en integreret udviklingsforanstaltning i provinsen Teruel suspenderet.

Fællesskabets indsats med henblik på udvikling af provinsen Teruel ved anvendelse af mål nr. 5b i strukturfondsreformen vil blive tilpasset den fællesskabsstøtteramme, som er udarbejdet sammen med de regionale og nationale myndigheder og i øjeblikket foreligger til Kommissionens godkendelse.

Denne fællesskabsstøtteramme giver mulighed for samfinansiering via operationelle programmer, som inddrager flere fonde, på betingelse af at de forskellige berørte myndigheder (regionale, nationale og EF) skønner, at denne mulighed vil kunne medføre en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne.

Den endelige rapport over den forberedende undersøgelse af en integreret udviklingsforanstaltning i provinsen Teruel blev tilsendt Kommissionens Generaldirektorat VI (Landbrug) ved brev fra sekretæren for opfølgingskomiteen for ovennævnte undersøgelse den 25. januar 1990. Denne rapport betragtes som et godt informations- og analysegrundlag, der uden tvivl vil lette udarbejdelsen af det eller de operationelle programmer, som skal vedtages med henblik på at fastlægge indsatsen i provinsen Teruel, og som skal forelægges Kommissionen af medlemsstaten.

Hidtil har Kommissionen ikke modtaget nogen tilkendegivelse fra spanske regionale eller nationale myndigheder om det hensigtsmæssige i at anvende et program, der inddrager flere fonde, på provinsen Teruel.

(¹) EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 9.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1065/90
af Jaak Vandemeulebroucke (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (10. maj 1990)
 (91/C 107/14)

Om: Stormskadegodtgørelse til fiskeskippere

Fiskeskipperne rejser ofte, efter min opfattelse med rette, spørgsmålet om en godtgørelse ved stormskade. I januar og februar måtte de fleste fiskekuttere blive i havn på grund af de heftige storme, hvilket medførte store økonomiske tab.

Hvad er Kommissionens opfattelse af en eventuel form for dagpenge til fiskeskipperne i forbindelse med sådanne storme og deraf følgende indtægtsstab?

Mener Kommissionen ikke, at der bør afsættes EF-bevillinger til dette formål?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(20. juni 1990)

I sit svar på forslaget til hastebeslutning nr. B3 547/90 om foranstaltninger, der skal iværksættes for fiskere, der har lidt skade på grund af stormen i januar og februar 1990, anførte Kommissionen, at strukturafsnittet i den fælles fiskeripolitik, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 4028/86⁽¹⁾, fastsætter en række foranstaltninger, der kan gøre det muligt at lette den økonomiske skade, der er sket i fiskerisektoren på grund af de voldsomme storme, som Fællesskabets Atlanterhavskyst har været udsat for i december og januar.

Fællesskabet kan på de betingelser, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 4028/86, deltage i udgifter afholdt af de medlemsstater, der yder en oplægningspræmie for fiskefartøjer i forbindelse med fiskeristop ud over det sædvanlige.

Endvidere kan Kommissionen som led i en samordnet aktion vedtage foranstaltninger, der kan afhjælpe vanskeligheder, der berører et særligt område inden for fiskeri.

Fællesskabet kan således inden for rammerne af disse bestemmelser og efter anmodning fra en medlemsstat tildele bevillinger til godtgørelse til ejerne af fiskefartøjer, hvis fiskeri er blevet påvirket af storm.

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1090/90
af Lissy Gröner (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. maj 1990)
(91/C 107/15)

Om: Uddannelsespolitik, EF-program

Hvilke programmer vedrørende almindelig eller erhvervsfaglig uddannelse af unge gennemføres med deltagelse fra Forbundsrepublikken Tyskland?

Hvilke ansøgninger om projekter måtte afslås?

Hvor mange projekter afvises af økonomiske grunde?

Er budgetmidlerne for 1990 tilstrækkelige til den nuværende projektudvikling?

Garanteres kvinder lige deltagelse i projekterne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(7. september 1990)

Forbundsrepublikken Tyskland deltager i samtlige fællesskabsprogrammer inden for undervisning og uddannelse.

Kommissionen offentliggør ikke lister over projekter, som ikke er blevet godkendt, men det ærede parlamentsmedlem vil i de forskellige programmets årsberetninger kunne finde oplysninger om antallet af ansøgninger og godkendte projekter⁽¹⁾.

Økonomisk er det endnu ikke muligt at imødekomme alle anmodninger om støtte, navnlig i forbindelse med de store programmer (f.eks. COMETT og ERASMUS). Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at stille yderligere midler til rådighed som støtte for projekter, bl.a. vedrørende studerendes mobilitet i forbindelse med ERASMUS-programmet.

Kommissionen har i forbindelse med de forskellige programmer på dette område pligt til at fremme ligestillingen af de to køn. I de tilfælde, hvor der foreligger oplysninger, er der grund til optimisme. I 1988/89 deltog f.eks. 53% kvinder og 47% mænd i ERASMUS-programmets udveksling af studerende. Deltagerne i programmet for udveksling af unge arbejdstagere fordeler sig på 49% kvinder og 51% mænd. Kommissionen vil også fremover føre tilsyn med, hvor mange kvinder der deltager i programmerne.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 199 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1161/90
af José Hapart (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(14. maj 1990)
(91/C 107/16)

Om: Brug af Avoparcin i dyrefoder

Avoparcin er et antibiotikum, der fremstilles af firmaet Cyanamid, og som efter sigende kan øge mælkeproduktionen med cirka 5%, og som også bruges til opfedning af kalve, grise og fjerkræ.

De foreliggende oplysninger om dette produkt giver ikke mulighed for en vurdering af de forskellige bestanddeles uskadelighed.

Hvilke kriterier har under disse omstændigheder ligget til grund for iblandingen af Avoparcin i dyrefoder?

Vil Kommissionen overveje at nedlægge forbud mod iblanding af dette produkt i foder, så længe den Videnskabelige Komité for Foder og Den Stående Foderstofkomité ikke har afgivet en udtalelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(11. juli 1990)

Anvendelsen af tilsætningsstoffer til foderstoffer hører ind under Rådets direktiv 70/524/EØF ⁽¹⁾.

Ethvert dossier, der forelægges af et firma, som har til hensigt at fabrikere et tilsætningsstof, skal især påvise, at produktet er effektivt og uden risiko for mennesker, dyr og miljøet.

Kommissionen minder det ærede medlem om, at alle ansøgninger om tilladelse til at anvende et nyt tilsætningsstof eller enhver udvidelse af en tilladelse af et tilsætningsstof, der allerede er tilladt til foder, behandles ifølge bestemte fremgangsmåder, som er fastlagt af Rådet i direktiv 87/153/EØF ⁽²⁾ om fastlæggelse af retningslinjer for vurdering af tilsætningsstoffer til foderstoffer.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den våger over, at denne undersøgelsesprocedure overholdes nøje. Med hensyn til avoparcin, som udelukkende anvendes i foder, må det påpeges, at dette tilsætningsstof har været tilladt siden 1976 til slagtekyllingefoder, og at der siden er blevet indrømmet seks udvidelser af anvendelsen efter positiv udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Foder, som blev afgivet i 1979, 1981 og 1983.

Den Stående Foderstofkomité afgav på sit møde den 16. marts 1990 positiv udtalelse om tilladelsen til anvendelse af avoparcin til malkekøer, som der blev ansøgt om i marts 1987; Kommissionen tillod stoffets anvendelse på nationalt plan den 9. april 1990 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 270 af 23. 11. 1970, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 64 af 7. 3. 1987, s. 19.

⁽³⁾ EFT nr. L 106 af 26. 4. 1990, s. 30.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1207/90
af Maartje van Putten (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. maj 1990)
(91/C 107/17)

Om: Budgettet for 1990, særlig konto 9531 og 9532

Kan Kommissionen give en oversigt over de projekter og programmer, der fra den 1. januar 1989 og til dato er finansieret over konto 9531 og 9532 på budgettet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(25. oktober 1990)

Det ærede parlamentsmedlem henvises til nedenstående oplysninger.

Budgetpost 953.1: Støtte til frontlinjestaterne og SADCC-landene

1989

Der blev bevilget 7 mio. ecu til budgetpost 953.1 for 1989. Dette beløb, der blev indgået samlet forpligtelse for allerede i maj 1989, blev afsat til finansiering af 18 projekter, der omfatter lægebistand til ofre for destabiliserende foranstaltninger, bistand i sydafrikanske lande til fordrevne befolkninger, særlig til forældreløse og til børn, der på grund af borgerkrige er blevet adskilt fra deres familie, samt uddannelsesprogrammer for flygtninge fra Sydafrika og Namibia.

1990

Bevillingen til budgetpost 953.1 blev forhøjet fra 7 mio. ecu i 1989 til 15 mio. ecu i 1990.

Der blev i april 1990 truffet beslutning om finansiering af en første tranche på 17 projekter, hvilket svarer til en forpligtelse på 6,4 mio. ecu (43 % af det samlede beløb).

Første tranche omfatter primært uddannelsesprogrammer for sydafrikanske flygtninge og humanitære projekter af den ovenfor omtalte type. Der vil snart blive truffet beslutning om en række andre projekter.

Budgetpost 953.2: Foranstaltninger i forbindelse med Namibias uafhængighed

1989

Budgetpost 953.2 blev oprettet på 1989-budgettet pro memoria, og i maj 1989 blev der overført 4 mio. ecu til denne budgetpost fra andre budgetposter i kapitel 90.

I juni 1989 godkendtes fire projekter (for 2,06 mio. ecu) og i oktober 1989 bevilgedes det resterende beløb (1,94 mio. ecu) til otte projekter.

Fordeling på sektorer (1989)

Uddannelse af arbejdskraft	43 %
Repatriering af flygtninge	25 %
Sundhed	16 %
Andet (udvikling i landdistrikter, bolig)	16 %
	100 %

1990

1990-budgettet omfatter 9,5 mio. ecu til budgetpost 953.2, idet der yderligere er opført 9,5 mio. ecu i kapitel 100.

Ved udgangen af marts 1990 var der godkendt otte projekter og programmer for i alt 9,363 mio. ecu, hvorefter der af den samlede bevilling på 9,5 mio. ecu resterer et beløb på 0,135 mio. ecu.

Sektorerne er i vid udstrækning de samme som for 1989-programmerne, men der er lagt større vægt på udvikling i landdistrikter, vandbygning, uddannelse og sundhed, som er de områder, hvor udviklingsbehovene i Namibia er størst.

Fordeling på sektorer:

Uddannelse af arbejdskraft	18 %
Sundhed	43 %
Udvikling i landdistrikter, vandbygning	33 %
Andet	6 %
	100 %

Kommissionen har netop bedt budgetmyndighederne om at overføre saldoen på 9,5 mio. ecu fra kapitel 100 til budgetpost 953.2

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1267/90

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(22. maj 1990)

(91/C 107/18)

Om: EF-initiativer om følgerne for våbensalget til den tredje verden af aftaler om konventionel nedrustning

Det forventes, at der i år vil blive indgået en aftale om konventionel nedrustning i Europa, hvormed begge sider forpligter sig til drastiske reduktioner inden for fem våbenkategorier: kampvogne, andre panserkøretøjer, artilleri, fly og helikoptere. De to stormagter og de europæiske lande står nu over for valget, hvorvidt de skal tilintetgøre deres overflødige våben eller sælge disse til lande i den tredje verden. Resultatet af nedrustningen i Europa kan således blive en hidtil uset oprustning i den tredje verden og en forskydelse af sikkerhedsproblemet.

Udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde bedes derfor oplyse, hvilke initiativer De Tolv vil træffe på

grundlag af Fællesaktens artikel 30, stk. 6, for at der under nedrustningsforhandlingerne kan blive foretaget en vurdering af virkningerne af et heraf følgende våbensalg til lande i den tredje verden, og hvorvidt der i en aftale om konventionel nedrustning skal indføres en bestemmelse, som forbyder de involverede parter at dumpe deres våbenoverskud fra Europa i den tredje verden?

Svar

(18. marts 1991)

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, har ikke været drøftet inden for rammerne af Det Politiske Samarbejde.

Fællesskabet og dets medlemsstater hilser med tilfredshed den aftale om konventionel nedrustning, der blev undertegnet i Paris den 19. november 1990. De har noteret sig aftalens bestemmelser om tilintetgørelse af militærmateriel ud over en aftalt maksimumsgrense samt de kontrolforanstaltninger, der er fastsat i den forbindelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1283/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(91/C 107/19)

Om: For lang arbejdstid til søs

»British National Union of Marine, Aviation and Shipping Transport Officers« har for nylig offentliggjort en rapport med titlen »Seafares' Hours: Time to Act« (»Søfolks arbejdstid: tid til handling«). Den belyser søfolks alt for lange arbejdstid og redegør for følgerne af og problemerne vedrørende træthed hos skibsførere og officerer.

Har Kommissionen truffet nogen foranstaltninger for at fastsætte regler for søfolks arbejdstid i stil med de retningslinjer, der gælder for lastbilchaufførernes arbejdstid, og i benægtende fald, hvornår agter den at fastlægge sådanne regler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(9. juli 1990)

Kommissionen har kendskab til den rapport, som er offentliggjort af British National Union of Marine, Aviation and Shipping Transport Officers, og den noterer sig med bekymring de søfarendes lange arbejdstider og de

følger, som sådanne arbejdsforhold kan have for sikkerheden på søen.

Kommissionen har til dato ikke stillet noget specifikt forslag til en regulering af sømænds arbejdstid. I sin meddelelse af 29. november 1980 om handlingsprogrammet vedrørende gennemførelsen af Fællesskabets charter vedrørende arbejdstagernes grundlæggende sociale rettigheder⁽¹⁾ har Kommissionen bebudet, at den agter at fastlægge visse minimumskrav på fællesskabsplan, hvad angår den maksimale arbejdstid, hvileperioder, ferier, natarbejde, weekendarbejde og systematisk overtid.

I betragtning af de »særlige forhold«, under hvilke sømænd arbejder, vil dette emne endvidere blive taget op på det næste møde med arbejdsmarkedets parter i Det Blandede Udvalg for Søfart.

⁽¹⁾ Dok. KOM(89) 568 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1293/90
af José Happart (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. maj 1990)
(91/C 107/20)

Om: Atrazin i ukrudtsmidler

Der er konstateret en koncentration i grundvandet af atrazinbaseret ukrudtsmiddel over den tilladte norm.

Selv den tilladte dosering på 0,1 mg — den fastsatte maksimalværdi — indeholder spor.

Hvilke kriterier har ligget til grund for tilladelsen til at bringe dette middel i handelen?

Hvad er Kommissionens standpunkt til dette stof?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(24. oktober 1990)

I mangel af harmoniserede bestemmelser vedrørende tilladelse af plantebeskyttelsesmidler indeholdende virksomme stoffer, som der ikke er taget højde for med Rådets direktiv 79/117/EØF⁽¹⁾ om forbud mod markedsføring og anvendelse af plantebeskyttelsesmidler indeholdende visse virksomme stoffer, er EF-medlemsstaterne hver især ansvarlige for de betingelser, der gælder for tilladelse af disse produkter.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen ligger inde med, er atrazin tilladt i samtlige medlemsstater med undtagelse af Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland. I Italien tilfælde vil anvendelsen heraf ikke være lovlig i 1990.

Denne beslutning vil blive taget op til fornyet overvejelse med henblik på evt. at genindføre tilladelsen til anvendelse heraf i mere begrænset omfang, set i lyset af resultaterne af en række igangværende undersøgelser af vandets kvalitet.

I 1988 beordrede Kommissionen en økotoksikologisk undersøgelse af atrazins virkning på vandmiljøet samt en undersøgelse vedrørende de tekniske og økonomiske aspekter af foranstaltninger med henblik på at nedbringe den vandforurening, der forårsages af de industrielle udladninger heraf.

I sidste halvdel af 1990 har Kommissionen endvidere iværksat en supplerende omfattende og ajourført undersøgelse af kildemateriale vedrørende atrazins giftighed og økotoksicitet. Resultaterne af denne undersøgelse, som forventes at foreligge først i 1991, fremsendes til Det Rådgivende Videnskabelige Udvalg med henblik på videregående undersøgelser.

Atrazin er ét af de 16 stoffer, der figurerer i »Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø«⁽²⁾. Så snart dette forslag er vedtaget af Rådet, udarbejder Kommissionen en række forslag vedrørende De kvalitetsmæssige målsætninger og grænseværdierne for de pågældende stoffers vedkommende på grundlag af de foreliggende oplysninger og efter udtalelse fra Det Rådgivende Videnskabelige Udvalg.

⁽¹⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979.

⁽²⁾ Dok. KOM(90) 9 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1329/90
af Klaus Wettig (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(11. juni 1990)
(91/C 107/21)

Om: Fremtidig tysk kontrolmærkat på vin, der er aftappet i Tyskland

Forbundsregeringen i Tyskland påtænker at udstede en vinkontrolforordning, og i henhold til artikel 16, stk. 1, må vin, der er aftappet i Tyskland, kun markedsføres i beholdere, der er forsynet med et kontrolmærkat. Kontrolmærkatet for tysk vin har en anden farve og form end kontrolmærkatet for udenlandske vine, der i øvrigt er det samme for EF-vine og vine fra tredjelande.

1. Har Kommissionen fået forhåndsmeddelelse om disse planer?
2. Tager den tyske regering ikke her et initiativ på et område, som EF er eneansvarligt for?
3. Vil denne foranstaltning virke hindrende for handelen i EF?

4. Er der ikke tale om en vildledning af forbrugere, idet kontrolmærkatet på tysk vin angiver, at et maksimalt udbytte pr. ha svarer til en bestemt mængde, mens det ikke er muligt at foretage denne kontrol i forbindelse med udenlandsk vin?
5. Anser Kommissionen det for at være i overensstemmelse med EF's principper, at der indføres to forskellige kategorier af EF-vin i Forbundsrepublikken Tyskland?
6. I hvilket omfang strider den formelle udformning af mærkatet — en sort-rød-gylden forbundsørn — mod forbuddet mod forskelsbehandling i EØF-Traktatens artikel 40?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(20. august 1990)

1. Det pågældende forslag til bekendtgørelse er blevet meddelt Kommissionen.

2. Nej. I artikel 38, stk. 1, andet afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 2392/89 af 24. juli 1989 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost ⁽¹⁾ står:

»...

Etiketteringen omfatter ikke angivelser, symboler og andre mærker, som

— er fastsat i medlemsstaternes afgiftsbestemmelser

...

— anvendes med henblik på kontrol af aftapningen, og som anføres i bestemmelser, der skal fastsættes

...

— er fastsat ved medlemsstaternes bestemmelser vedrørende mængde- eller kvalitetskontrol med de produkter, der forelægges til regelmæssig og officiel undersøgelse.«

Heraf følger, at medlemsstaterne i hvert fald i henseende til ovenstående forhold fortsat er kompetente til at udstede nationale bestemmelser. Forbundsrepublikken Tyskland agter således ikke at lovgive om et forhold, der er forbeholdt Fællesskabet.

3. Nej. De påtænkte kontrolforanstaltninger vil faktisk blive anvendt uden skelnen. Indført, uaftappet vin, der har oprindelse i eller kommer fra andre medlemsstater, er i princippet ikke ringere stillet ved, at der anbringes et kontrolsymbol. Tværtimod giver det en øget tillid til produktet. Udenlandsk vin, der aftappes i Forbundsrepublikken Tyskland, skulle kunne nyde godt af denne tillid, bl.a. fordi sådan vin er underkastet samme tyske statskontrol ved aftapningen.

Dette kontrolsymbol, som har en yderligere betydning for tyske vine, udgør ikke nogen hindring for handelen mellem medlemsstaterne med hensyn til indført vin.

4. Nej. Det at kontrolsymbolerne på tysk vin og indført vin har afvigende betydning kan ikke betragtes som en vildledning af forbrugeren (forudsat at denne råder over passende oplysninger herom). Egentlig har dette symbol samme betydning for begge slags vin, men for vin af tysk oprindelse betyder det tillige, at afgifterne til »Weinfond« faktisk er blevet opkrævet, og de aftappede vinmængder svarer til de anmeldte mængder.

Desuden anvendes der også kontrolsymboler i andre vinproducerede medlemsstater, og de tjener bl.a. ved opkrævning af moms og punktafgifter. Kontrolsymbolet kan således tjene andre formål end kontrol med overholdelsen af EF-bestemmelserne, der fastsætter et maksimumsudbytte pr. hektar.

5. Af ovennævnte grunde mener Kommissionen ikke, at det pågældende forslag indfører en forskelligartet klassificering af vin af tysk oprindelse og indført vin.

6. Kommissionen finder ikke, at udformningen af de to kontrolsymboler, således som de påtænkes, vil kunne medføre forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere, således som dette forstås i EØF-Traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit. Efter Kommissionens indgriben har de tyske myndigheder ændret symbolets udseende (form og farve). Ifølge det således ændrede forslag skal der nu anvendes et identisk tysk våben for tyske og indførte vine til bekræftelse af tysk statskontrol. Desuden er symbolernes farve blevet ændret, så de bliver mere neutrale, og der derved undgås en forskelsbehandling i forhold til indførte produkter.

(¹) EFT nr. L 232 af 9. 8. 1989, s. 13.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1611/90

af Hugh McMahon (S), Carlos Bru Puron (S), José Barros Moura (CG), Vassilis Ephremidis (CG), Léon Schwartzberg (S), António Coimbra Martins (S) og Carlos Carvalhas (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(91/C 107/22)

Om: Skibsbygning

1. Hvad er årsagerne til, at Kommissionen har set sig nødsaget til i december 1989 at sænke loftet for støtte til skibsbygningsindustrien drastisk, når den har givet udtryk for (i den XXIII. Almindelige Beretning om De Europæiske Fællesskabers Virksomhed, side 338, punkt 743

i den franske udgave), at dens forhandlinger med Japan og Sydkorea har vist sig resultatløse?

2. Har Kommissionen til hensigt at tage denne afgørelse op til fornyet overvejelse?

3. Hvilke retningslinjer er den politik, som Kommissionen fører eller agter at føre på skibsbygningsområdet baseret på?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(19. februar 1991)

Ifølge artikel 4, stk. 2, i det sjette direktiv om støtte til skibsbygningsindustrien skal maksimumsgrænsen for produktionsstøtte til bygning af skibe fastsættes af Kommissionen på grundlag af den bestående forskel mellem de mest konkurrencedygtige EF-værfters omkostninger og de priser, der anvendes af deres vigtigste internationale konkurrenter.

Efter konstatering af at sidstnævnte havde sat deres priser betydeligt i vejret har Kommissionen blot anvendt princippet om fastsættelse af maksimumsgrænsen. Denne tendens blev i øvrigt bekræftet i løbet af 1990, og der er derfor ingen grund til at tage nedsættelsen op til fornyet overvejelse.

På skibsbygningsområdet går Kommissionens og medlemsstaternes mål ud på at opretholde en konkurrencedygtig industri, der kan fungere uden støtte. Derfor deltager Fællesskabet i øjeblikket inden for rammerne af OECD i forhandlingerne om en aftale med de vigtigste skibsproducerende lande, herunder Korea, som tager sigte på at fjerne alle hindringer for den normale konkurrence for skibsbygningsindustrien. Såfremt denne aftale skal blive virkelig effektiv og bindende, må den omfatte et instrument, der giver mulighed for at bekæmpe illoyal priskonkurrence. På dette stadium i forhandlingerne, der fortsættes intenst, er det endnu ikke muligt at udtale sig om, hvornår en sådan aftale kan træde i kraft, men Kommissionen har allerede kunnet konstatere, at der hos Fællesskabets vigtigste partnere, såvel Japan som Korea, kan spores en reel vilje til at nå frem til en acceptabel aftale.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1624/90

af Adrien Zeller (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(91/C 107/23)

Om: Omdeling af tobaksvarer under de ugentlige møder i Kommissionen

Ifølge visse oplysninger skulle de ugentlige møder i Kommissionen ligne virkelige tobaksrygningsseancer på grund af den rundhændede fordeling af cigaretter og

cigarillos ved indgangen til mødeværelset samt på grund af tilstedeværelse i stor mængde af disse produkter på arbejdsbordet.

Kan Kommissionen bekræfte disse oplysningers rigtighed? Kan den oplyse, over hvilket budget denne fordeling af tobaksvarer sker, og om den mener, at dette dårlige eksempel er i tråd med den antitobakskampagne, som EF finansierer og Kommissionen forvalter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(4. juli 1990)

Kommissionen må dementere de oplysninger, det ærede medlem henviser til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1717/90

af Dimitrios Nianias (RDE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(91/C 107/24)

Om: Følgerne af finansieringen af den økonomiske omstrukturering og udvikling i Østeuropa

Fællesskabet støtter aktivt de forskellige økonomier i Østeuropa, og det med rette. Der er allerede bevilget støtte inden for rammerne af PHARE-programmet, og det forventes, at der vil ske en betydelig forøgelse heraf i 1991 og 1992. Fællesskabet finansierer parallelt hermed EBRD, hvis vedtægt blev underskrevet for nylig. Kommissionen bedes oplyse detaljeret, hvilke beløb der allerede er bevilget, og hvilke beløb der vil blive bevilget i fremtiden til dette formål. Har Kommissionen undersøgt, hvilke nedskæringer der må finde sted på Fællesskabets budget af denne grund, og hvilke følger det vil have for gennemførelsen af de øvrige fællesskabspolitikker? Finder Kommissionen ikke, at det er hensigtsmæssigt øjeblikkeligt at forhøje Fællesskabets budget?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(4. februar 1991)

Fællesskabets bistand til omstruktureringen af økonomien i landene i Central- og Østeuropa ydes gennem PHARE-programmet, der blev iværksat i 1990.

De bevillinger, der er blevet givet til dette program inden for rammerne af de finansielle overslag, beløber sig i forpligtelsesbevillinger for de første tre år til:

1990: 500 mio. ecu (opført på budgettet)

1991: 820 mio. ecu (opført på budgetforslaget)

1992: 970 mio. ecu (forudset i de finansielle overslag).

Efter undertegnelsen af stiftelsesoverenskomsten for EBRD, som i øjeblikket er ved at blive ratificeret, er det endvidere bestemt på Fællesskabets budget at kontere et bidrag til bankens kapital, der skal overføres i fem årlige trancher på 18 mio. ecu (1990—1994).

Hvad angår følgevirkningerne af disse udgifter på budgettet og for iværksættelsen af andre politikker, skal det erindres om, at de finansielle overslag, som udgør en prognose for Fællesskabets budget, er blevet tilpasset således at det undgås, at finansieringen af de pågældende foranstaltninger får virkning på de andre udgifter.

I forbindelse med det mandat Kommissionen har fået, koordinerer den endvidere bistanden fra 24-landegruppen til landene i Central- og Østeuropa og tilskynder til initiativer fra 24-landegruppen, som kan have en fremmende virkning på reformprocessen i de pågældende lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1750/90
af Hiltrud Breyer (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. juli 1990)
(91/C 107/25)

Om: EF-lovgivning mod diskriminering

De sidste fem år har Europa-Parlamentet gentagne gange anmodet Kommissionen og medlemsstaterne om at vedtage love til bekæmpelse af diskriminering på grund af seksuelle tilbøjeligheder, kønsidentitet eller samlivsform, med henblik på at garantere alle mandlige og kvindelige borgere ligebehandling uanset deres seksuelle tilbøjeligheder etc. (jf. dok. 1-1358/83 ⁽¹⁾, dok. A2-0044/86 ⁽²⁾, dok. A3-0016/89 ⁽³⁾).

Kan Kommissionen oplyse, om der siden 1984 er sket fremskridt med hensyn til udarbejdelse af et direktiv med et forbud mod diskriminering på grund af seksuelle tilbøjeligheder eller samlivsform?

Deler Kommissionen min opfattelse, at lovmæssig beskyttelse mod den nævnte form for diskriminering fra blandt andet arbejdsgiveres husværter og myndighedernes side er særdeles ønskværdigt i betragtning af de mange tilfælde af diskriminering, der berettes om fra medlemsstaterne?

Deler Kommissionen min opfattelse, at retten til ikke at blive diskrimineret ved stillingsansøgninger, forfrem-

melse og uddannelse på grund af seksuelle tilbøjeligheder eller transseksualitet hører til de samfundsmæssige grundlæggende rettigheder, som bør være garanteret, inden det indre marked vil være en kendsgerning ved udgangen af 1992?

⁽¹⁾ EFT nr. C 104 af 16. 4. 1984, s. 46.

⁽²⁾ EFT nr. C 176 af 14. 7. 1986, s. 73.

⁽³⁾ EFT nr. C 256 af 9. 10. 1989, s. 33.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreu

(7. september 1990)

I 1986 vedtog Kommissionen et direktiv om udvidelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling af mænd og kvinder. Dette direktiv 86/613/EØF ⁽¹⁾ vedrører anvendelsen af ligebehandling af mænd og kvinder i selvstændige erhverv, herunder i landbrugserhverv, samt beskyttelse af gravide kvinder.

Den 29. maj 1990 vedtog Rådet en resolution om beskyttelsen af mænds og kvinders værdighed i arbejdslivet baseret på direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1986 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår ⁽²⁾. I dette direktiv defineres princippet om ligebehandling således, at der ikke må finde forskelsbehandling sted på grundlag af køn, hverken direkte eller indirekte, bl.a. under henvisning til ægteskabelig eller familiemæssig stilling. Med udgangspunkt i denne resolution vil Kommissionen i 1991 udarbejde en adfærdskodeks om beskyttelse af mænds og kvinders værdighed i arbejdslivet.

Kommissionen er ligeledes ved at udarbejde et tredje handlingsprogram om lige muligheder for mænd og kvinder på mellemlang sigt (1991—1995).

Da Kommissionen i december sidste år fremlagde sit handlingsprogram i forbindelse med vedtagelsen af Socialpagten, fremsatte den ganske vist ikke et konkret forslag om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af seksuel tilbøjelighed eller transseksualitet, men den understregede dog ikke desto mindre nødvendigheden af, at medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter griber ind overfor sådanne former for forskelsbehandling, navnlig på arbejdspladsen, og når der er tale om adgang til beskæftigelse.

I henhold til EØF-Traktatens artikel 119 og ligestillingsdirektiverne kan Kommissionen gribe ind over for forskelsbehandling af mænd og kvinder i arbejdslivet og inden for den sociale sikring. Med hensyn til forskelsbehandling af seksuelle mindretal har Kommissionen endnu ingen bemyndigelse til at gribe ind.

Der findes imidlertid andre internationale instrumenter, der beskytter seksuelle mindretals grundlæggende rettig-

heder. Da alle medlemsstater er medlem af Europa-Rådet og medunderskrivere af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen bedst egnet til at sikre seksuelle mindretal mod forskelsbehandling.

(¹) EFT nr. L 359 af 19. 12. 1986, s. 56.

(²) EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 46.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1790/90
af **Madron Seligman (ED)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(13. juli 1990)

(91/C 107/26)

Om: Beskyttelse af kvinder, der er behandlet med hormonpræparatet diethylstilbestrol (DES)

Som Kommissionen vil erindre, vedtog Europa-Parlamentet i 1989 en beslutning vedrørende kvinder, der havde fået ordineret hormonpræparatet diethylstilbestrol (DES).

Som Kommissionen endvidere vil vide, har det pågældende middel haft negative følger for såvel mange gravide kvinder som for disses døtre, der mange år efter har udviklet kræft. Mere og mere tyder nu på, at fødselsdefekter ved børn af disse døtre måske skal tilskrives bedstemødrenes brug af DES-hormonet.

Der anmodedes i beslutningen om oprettelse af registre over alle personer i risikogruppen samt om tilvejebringelse af tilstrækkelige støttemuligheder for alle, der havde behov herfor.

Jeg kan konstatere, at det britiske sundhedsministerium stadig afventer Kommissionens initiativ, inden det selv vil træffe positive foranstaltninger som svar på Parlamentets beslutning.

Hvilke skridt agter Kommissionen, i lyset af problemets alvorlige karakter og det akutte behov for konstruktive foranstaltninger, at tage i denne henseende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Vasso Papandreou**

(7. september 1990)

Kommissionen er bekendt med den bekymring, Europa-Parlamentet har givet udtryk for med hensyn til bivirkningerne af præparatet diethylstilbøstrol (DES), men den har på grund af andre prioriterede områder inden for sundhedssektoren ikke iværksat foranstaltninger på dette område.

Kommissionen yder imidlertid støtte til det tredje europæiske DES-møde, der skal finde sted i Dublin i september 1990.

Herudover har Kommissionen inden for rammerne af det første særprogram for forskning og teknologisk udvikling inden for biomedicin og sundhed (1990—1994) (¹) foreslået, at der iværksættes forskning vedrørende overvågning og tilsyn med receptudstedelse og lægemidlers bivirkninger. I forbindelse hermed og under forudsætning af, at Rådet træffer beslutning herom, kunne man meget vel forestille sig, at man vil overveje at gennemføre undersøgelser af de mulige tumor- og defekt fremkaldende virkninger af visse lægemidler, hvis disse emner udvælges til fremtidige forskningsområder.

(¹) Dok. KOM(90) 162.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1842/90
af **Jean-Pierre Raffarin (LDR)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(20. juli 1990)

(91/C 107/27)

Om: ESPRIT-programmet

Flertallet af de projekter, som der er ydet tilskud til i henhold til ESPRIT-programmet, er af under tre års varighed.

Frygter Kommissionen ikke, at man kun vil opnå kortsigtede resultater med disse projekter, hvilket er lidet foreneligt med ESPRIT-programmets målsætning for en forsknings- og udviklingsstrategi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Filippo Maria Pandolfi**

(24. september 1990)

Det forholder sig rent faktisk ikke sådan, at størstedelen af de projekter, der falder inden for rammerne af det overordnede ESPRIT-program, varer mindre end tre år. Ud af de i alt 601 projekter, der for øjeblikket er ved at blive gennemført inden for ESPRIT-programmets rammer, er der 214 (eller 36%), der er af tre års varighed eller derunder, 199 (eller 33%) på mellem tre og fire år, og endelig 187 (eller 31%) på mellem fire og fem år. ESPRIT som industriprogram betragtet opfylder industriens særlige behov og strategiske tidsskemaer, som kan svinge fra ét projekt til et andet; den varighed, der vælges for et enkelt projekts vedkommende, bliver følgelig, hvad de medvirkende F&U-instanser måtte anse for hensigtsmæssigt med henblik på at nå de teknologiske mål.

Dog må det her understreges, at det i forbindelse med den seneste indkaldelse af forslag, hvortil fristen sluttede tidligere på året, forholdt sig således, at andelen af forslag omfattende planer af tre års varighed i stedet for fem steg betydeligt. Dette synes at skyldes to forskellige faktorer: For det første er typiske teknologiske fornyelsesprogrammer, fra i første halvdel af 1980-erne at have været på fire

til fem år i gennemsnit, i dag helt nede på under tre år. Helt i overensstemmelse hermed kræves det, at de teknologiske resultater, der måtte fremkomme som resultat af F&U-projekter inden for ESPRIT-programmets rammer, allerede foreligger langt tidligere, end det førhen var tilfældet. En anden vigtig faktor i forbindelse hermed er de små og mellemstore virksomheders (SMV) medvirken, idet disses mere omfattende engagement har en tendens til at betyde kortere varighed for det gennemsnitlige projekt i og med, at deres arbejdsmåde kræver kortere forløb end større selskabers.

Som konklusion herpå kan det fastslås, at der ikke er tale om nogen selvmodsigelse mellem det forhold, at der gennemføres en række projekter af kortere varighed, medens de strategiske målsætninger samtidig opretholdes.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1914/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(2. august 1990)

(91/C 107/28)

Om: Menneskerettigheder i Sydafrika

Hvilken reaktion har EF fået fra Sydafrikas regering på den senere tids mange henvendelser vedrørende menneskerettighederne i Sydafrika?

Svar

(18. marts 1991)

Fællesskabet og dets medlemsstater har, som det ærede medlem har bemærket, arbejdet aktivt på at gøre deres indflydelse gældende over for Den Sydafrikanske Republik i den hensigt at bidrage til, at apartheid-styret i Sydafrika afskaffes totalt og med fredelige midler. De har desuden til stadighed udtalt sig imod denne uacceptable race-diskrimination, som er en krænkelse af såvel den menneskelige værdighed som De Forenede Nationers Pagt og verdenserklæringen om menneskerettigheder.

Fællesskabet og dets medlemsstater har ikke desto mindre, uanset opretholdelsen af apartheid-styret, noteret sig en række betydningsfulde politiske kendsgerninger, der peger i retning af, at de ændringer, som det store befolkningsflertal og det internationale samfund kræver, er ved at ske.

I overensstemmelse med disse overvejelser vedrørende situationen i Sydafrika og midlerne til at fremme en fredelig løsning opfordrer Fællesskabet og dets medlemsstater fortsat til oprettelsen af en demokratisk enhedsstat uden raceadskillelse, som giver hele befolkningen en fælles og

ligeværdig indfødsret, og hvor de alment anerkendte menneskerettigheder vil blive respekteret.

Regeringen i Pretoria har, om nogen, fuldt kendskab til Fællesskabets og dets medlemsstaters holdning til menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Det har dog ikke forhindret Fællesskabet og dets medlemsstater i at opretholde en kritisk dialog med de sydafrikanske myndigheder, især ved direkte henvendelser, i de forløbne måneder. I erkendelse af, at der er konstateret fremskridt på menneskerettighedsområdet, har de således foretaget en række henvendelser om specifikke anliggender til den sydafrikanske regering, nemlig vedrørende »Konference for En Demokratisk Fremtid«, dødspatruljerne, loven om offentliggørelse af udenlandske finansieringer, samt vold i Sydafrika. Desuden har Fællesskabet og dets medlemsstater støttet regeringen i Pretoria og samtlige andre berørte parter på deres vej mod dialog og demokrati ved hjælp af erklæringer om de reformer, der blev bebudet den 2. februar 1990 af præsident De Klerk (5. februar 1990), løsladelsen af Nelson Mandela (13. februar 1990), ophævelsen af undtagelsestilstanden den 8. juni 1990 (9. juni 1990) samt resultaterne af de indledende forhandlinger mellem den sydafrikanske regering og ANC (9. august 1990).

Endelig nærer Fællesskabet og dets medlemsstater det håb, at det sydafrikanske parlament på sin næste samling, som meddelt af præsident De Klerk i september, vil skride til ophævelse af det lovmæssige grundlag for apartheid, herunder især »Group Areas Act« og »Land Acts«. De håber ligeledes, at »Population Registration Act« vil blive ophævet inden længe.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1965/90

af Eugenio Melandri og Marie-Christine Aulas (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 107/29)

Om: Valg af en europæer til stillingen som direktør for CIU

Udnævnelsen af Paul Frix som direktør for Centret for Industriel Udvikling (CIU) førte til stærk intern uenighed mellem Kommissionen og AVS-landene.

1. Kan Kommissionen oplyse, på grundlag af hvilken erfaring Paul Frix er valgt?
2. Hvilke kriterier af politisk art har bevæget Kommissionen til at fastholde sin holdning?
3. Hvilke begrundelser har AVS-landene fremført for deres ønske om en statsborger fra et AVS-land på denne post?
4. Hvad er det program, som Paul Frix er valgt på?

5. Har Kommissionen haft lejlighed til at vurdere CIU's aktiviteter, og i bekræftende fald hvorledes vurderer den disse aktiviteter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**
(24. januar 1991)

Paul Frix blev udnævnt til direktør for CIU af Udvalget for Industrielt Samarbejde, efter at EØF/AVS-Ambassadørudvalget havde truffet en positiv afgørelse. Samtidig blev Sharma fra Fiji udnævnt til vice-direktør.

Kommissionen foretog en bedømmelse af de europæiske ansøgere. Denne bedømmelse vedrørte ansøgernes tekniske og ledermæssige dygtighed.

Paul Frix viste sig at være den ansøger, der bedst opfyldte de nuværende krav i CIU.

I det tidsrum, der gik forud for EØF/AVS-Ambassadørudvalgets afgørelse, gav AVS-landene udtryk for, at de gerne på ny ville have en statsborger fra AVS-landene som direktør for CIU, idet de fortolkede begrebet »turnus« på en anden måde end Fællesskabet.

Efter anmodning fra CIU's bestyrelse har Kommissionen ladet uafhængige eksperter foretage en evaluering af CIU's aktiviteter.

Evalueringen er meget omfattende og dækker alle aspekterne ved CIU's virke (dvs. de institutionelle, de organisatoriske og de aktivitetsmæssige aspekter). CIU's bestyrelse er i høj grad enig i eksperternes konklusioner.

Det bør bemærkes, at den nye Lomé-konvention indeholder nyskabelser, som går i den af eksperterne anbefalede retning: klarere og mere præcise mål for CIU, en direktion, der skal stå til ansvar over for en bestyrelse, der bliver gjort mere effektiv (seks medlemmer mod 24 under Lomé III), mulighed for en mere effektiv indsats ude i marken (oprettelse af regionale kontorer) og udbygning af samarbejdet mellem Den Europæiske Investeringsbank, Kommissionen og CIU.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2086/90
af **Pauline Green (S)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 107/30)

Om: Syge- og ansvarsforsikring

Kommissionen bedes oplyse, om studerende, der deltager i arbejdsferaringsprogrammer, anses som »ansatte« ud fra

et forsikringssynspunkt i de øvrige medlemsstater? Den bedes navnlig oplyse, at studerende, der deltager i Kommissionens europæiske arbejdsferaringsprogram, betragtes som »ansatte«?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**
(22. januar 1991)

En studerende, der deltager i et praktikprogram, betragtes som en »ansat«, der er omfattet af arbejdsmarkedslovgivningen, såfremt vedkommende har indgået ansættelseskontrakt med en arbejdsgiver. Skønt der ikke findes nogen lovmæssig definition af arbejdskontrakt i seks medlemsstater, nemlig Danmark, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg og Spanien, indgår følgende forhold traditionelt i definitionen i alle medlemsstaterne; aftale, arbejdsydelse, tidsfaktor, aflønning og afhængighed, kontrol eller underordning. Når disse faktorer forekommer i et givet forhold, der knytter en studerende til en arbejdsgiver, anses førstnævnte for ansat.

I forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, der er omhandlet i EØF-Traktatens artikel 48, har EF-Domstolen imidlertid hyppigt gjort gældende, at der findes en definition af »arbejdstager« i fællesskabslovgivningen, i hvilken det væsentligste træk er, at en arbejdstager er en person, der udfører arbejde i et bestemt tidsrum for en anden person og under dennes ledelse, for hvilket den pågældende som modydelse modtager løn eller vederlag.

Studerende, der deltager i Kommissionens europæiske praktikprogram, betragtes ikke som arbejdstagere.

Den pågældende praktikperiode er snarere at betragte som en uddannelsesperiode, der følger efter den studerendes universitetsstudier. Der foreligger derfor ikke nogen ansættelseskontrakt, og de beløb, der udbetales til praktikanter, er snarere at betragte som stipendium end som løn.

Sådanne stipendier er derfor ikke underkastet de særlige beskatningsordninger, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2097/90
af **Honor Funk (PPE)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 107/31)

Om: Hjelpeaktioner til fordel for katastrofeområder

På grund af den årelange borgerkrig lider befolkningen i Sudan stor nød og er afhængig af hjælp udefra. EF har

sidste år deltaget i en hjælpeaktion, der dog desværre ifølge forlydender ikke kom befolkningen til gode. Denne hjælpeaktion blev gennemført via FN, og andre hjælpeorganisationer blev ikke inddraget. Jeg spørger derfor Kommissionen:

Hvorfor benytter EF til hjælpeaktioner sig ikke i højere grad af kirkelige eller private hjælpeorganisationer, når disse er repræsenteret i det pågældende land?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(19. december 1990)

I marts 1989 indkaldte den daværende sudanske ministerpræsident og FN's generalsekretær til møde på højt niveau i Khartoum i et forsøg på gennem hasteforanstillinger at beskytte befolkningen i konfliktområderne i Sydsudan mod en truende katastrofe. Der blev fastlagt en handlingsplan for dækning af den truede befolknings fødevarerbehov og anden hjælp fra april til december 1989.

Det blev aftalt, at FN på donorernes vegne skulle koordinere denne plan, der snart blev kendt som »Aktion Lifeline Sudan«. FN's generalsekretær udnævnte i den forbindelse en højtstående embedsmand, der skulle have Sudan som særopgave og skulle koordinere samtalerne mellem regeringen og befrielsesbevægelsen SPLM, således at fødevarer og anden hjælp kunne blive bragt ud i konfliktområdet ad specielt afmærkede »fredskorridorer«.

FN stod også for koordineringen af foranstaltninger inden for rammerne af »Lifeline Sudan«-aktionen, og flere af FN's særorganisationer (som Verdensfødevarerprogrammet og Børnefonden) spillede en vigtig rolle ved leveringen af fødevarer og andre varer, men »Lifeline Sudan«-aktionen var ikke et rent FN-program. FN skabte snarere de løse rammer, inden for hvilke donorerne — internationale og lokale institutioner og ikke-statslige og andre organisationer — kunne yde den ramte befolkning en mere effektiv bistand, end hvis de skulle gøre det enkeltvis. Også Det Internationale Røde Kors, som officielt ikke deltog i aktionen, var opmærksom på, at der skete en tæt koordinering med organisationens eget hjælpeprogram. EF rejste i forbindelse med aktionen omkring 40 mio. ecu til fødevarerhjælp og akut nødhjælp til Sudan og lod disse bidrag tilflyde IRKK (40%), FN's særorganisationer (25%), lokale hjælpeorganisationer (20%) og NGO-organisationer (15%). EF anvendte samme kanaler igen i 1990 til levering af bistand i forbindelse med aktion nr. 2.

Kommissionen er derfor ikke enig i, at den hjælp, der blev givet inden for rammerne af »Lifeline Sudan«-aktionen, ikke nåede ud til befolkningen. Nogle »fredskorridorer« blev lukket i slutningen af 1989 på grund af fornyede fjendtligheder, men alligevel blev målet for aktionen nået, nemlig at levere yderligere 44 000 tons fødevarerhjælp og

andre varer til Sydsudan i slutningen af 1989 og i de første seks måneder af 1990 i forbindelse med aktion nr. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2137/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 107/32)

Om: Told Samarbejde i forbindelse med bekæmpelse af miljøovertrædelser

Toldvæsenet spiller en vigtig rolle ved efterforskningen af miljøovertrædelser. I Nederlandene arbejder toldvæsenet i miljøsager f.eks. sammen med politiet, statsadvokaturen, afdelingen for almindelige efterforskningssager under Ministeriet for Boligvæsen, Fysisk Planlægning og Miljø samt Det Nationale Informationscenter for Miljøovertrædelser.

Det er vigtigt, at toldvæsenet også via samarbejde hen over grænserne bidrager til overholdelse af miljølovgivningen. Er Kommissionen rede til som et led i MATTHAEUS-programmet, der vedtoges i april 1989, at gøre en indsats for at efterforske internationale miljøovertrædelser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(9. januar 1991)

På området for overholdelse af miljølovgivningen samarbejder toldadministrationerne allerede i udstrakt grad indbyrdes. Når denne lovgivning således drages ind i sager i forbindelse med international samhandel med varer, anvendes Rådets forordning (EØF) nr. 1468/81 (¹), ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 945/87 af 30. marts 1987 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (²).

Oplysninger på dette område udsendes således af Kommissionen, når det er aktuelt, enten på eget initiativ eller på grundlag af oplysninger, den har modtaget fra en medlemsstats kompetente myndigheder i henhold til det administrative samarbejde, der er fastsat i ovennævnte forordning, med henblik på at forebygge og efterforske overtrædelser af den pågældende lovgivning.

Kommissionens tjenestegrene afholdt i øvrigt et europæisk uddannelsesseminar i juni 1989 i snævert samarbejde med CITES (Konvention om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter) og TSR

(Toldsamarbejdsrådet) med henblik på at gøre de pågældende tjenester i Fællesskabet og i nogle af EFTA-landene særlig opmærksomme på de behandlede problemer.

I kraft af sin målsætning kan MATTHAEUS-programmet ⁽²⁾ yde et værdifuldt bidrag til en udvikling af dette samarbejde gennem passende uddannelsesforanstaltninger.

⁽¹⁾ EFT nr. L 144 af 2. 6. 1981.

⁽²⁾ EFT nr. L 90 af 2. 4. 1987.

⁽³⁾ Fællesskabets handlingsprogram om faglig uddannelse af toldtjenestemænd.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2218/90

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(8. oktober 1990)

(91/C 107/33)

Om: Fængsling af en studerende fra Centraljava

Er udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde bekendt med, at nogle unge muhamedanske aktivister, som er medlemmer af usroh-bevægelsen i den centrale del af Java, er blevet idømt fængselsstraffe på mellem fire og 15 år, og at en af disse, en jurastuderende fra Brebes ved navn Agil Riyanto bin Darmowiyoto, i april 1987 blev indømt 15 års fængsel efter at være blevet udsat for vold i forbindelse med retssagen, hvor han ikke havde adgang til advokatbistand, samt at han har været offer for tortur?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2220/90

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(8. oktober 1990)

(91/C 107/34)

Om: Fængsling af Ilker Demir i Tyrkiet

Vil udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde benytte sig af den tyrkiske regerings aktuelle velvilje med hensyn til menneskerettigheder og tage skridt til støtte for Ilker Demir, journalist ved TSIP, som i 1984 blev idømt 36 års fængsel og sidder indespærret i det skarpt bevogtede fængsel i Nazili, og som tilsyneladende er blevet tortureret adskillige gange af sine fangevogtere?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2222/90

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(8. oktober 1990)

(91/C 107/35)

Om: Samvittighedsfanger i Bhutan

Vil udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde søge oplysning om tre bhutanere, der er anklaget for statsfjendtlige aktiviteter, nemlig Ratan Gazmere, Tek Nath Rizal — tidligere rådgiver for kongen og i dag formand for organisationen Folkeforum for Menneskerettighederne — og Jogen Gazmene, sekretær for samme organisation (de to sidstnævnte udleveret af Nepal), og som nu sidder fængslet et ukendt sted?

Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2218/90, nr. 2220/90 og nr. 2222/90

(18. marts 1991)

Som det ærede parlamentsmedlem vil vide er Fællesskabets holdning til menneskerettighedsspørgsmålet, som det ofte har tilkendegivet, klar og utvetydig. Efter Fællesskabets og medlemsstaternes opfattelse er beskyttelse af menneskerettighederne et internationalt anliggende, og alle stater har et såvel individuelt som kollektivt ansvar for, at de overholdes. Medlemsstaterne mener, at det internationale samfund har ret og pligt til nøje at følge regeringernes politik med hensyn til menneskerettighederne. Fællesskabet og dets medlemsstater står fast på dette princip, hvilket både de indonesiske og de tyrkiske myndigheder vil erindre. Menneskerettighedsspørgsmålet spiller en fremtrædende rolle i Fællesskabets forbindelser med andre lande. Fællesskabet og dets medlemsstater vil aktivt fortsætte denne politik i fremtiden.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2219/90

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(8. oktober 1990)

(91/C 107/36)

Om: Den cubanske fængslede Hiram Abi Cobas' tilstand

Har udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde fået underretning om den konstituerede generalsekretær

for partiet for menneskerettigheder (PPDHC), Hiram Abi Cobas Núñez' tilstand — Núñez blev anholdt den 6. august 1989 og idømt 18 måneders forvaring i fængslet i Combinade del Este i Havanna — især efter Núñez' hjerteanfald i april 1990?

Svar

(18. marts 1991)

Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater følger til stadighed menneskerettighedssituationen i Cuba nøje, og de cubanske myndigheder er udmærket klar over, at Fællesskabet lægger stor vægt på fuld overholdelse af menneskerettighederne.

De Tolv har kendskab til sagen vedrørende Hiram Abi Cobas Núñez, der, som anført i spørgsmålet, har særlige humanitære aspekter, og de har rejst sagen over for de cubanske myndigheder. Efter de seneste forlydender er hr. Cobas Núñez af helbredsgrunde blevet løsladt fra fængslet den 27. november 1990. Han befinder sig efter sigende i sit hjem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2275/90

af **Dimitrios Dessylas (CG)**

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 107/37)

Om: Tilslutning til forslaget fra Cubas præsident, Fidel Castro, om forbindelserne mellem Cuba og EF

Operation »Flugten til Havannas ambassader« udviklede sig til en sand fiasko og viste sig i sidste instans at være endnu et mislykket vestligt forsøg på at afsætte Castro. Denne operation oprappedes overraskende efter Rådets samling den 16. juli 1990, hvor den spanske udenrigsminister Ordonez helt gik bort fra sin hidtidige milde kurs og rettede hårde angreb mod Cuba. Den spanske stedfortrædende minister for udvikling, Gianez, udtalte, at vi skal handle således, at den politiske udvikling på Cuba kan kontrolleres. Baron Créspe har udtalt, at Europa-Parlamentet støtter den spanske regerings synspunkt i konflikten med Havanna. Kommissær Matutes sagde, at EF ville fastfryse forbindelserne med Cuba, selvom disse i forvejen var yderst begrænsede. I cubansk fjernsyn udtalte Tania Dias og Lazaro Kavrera — ifølge avisen El Pais er de kendte menneskerettighedsforkæmpere —, at deres bevægelse var blevet organiseret af USA's, Tysklands, Tjekkoslavakiets og Canadas ambassader med Sahler, førstesekretær i Tysklands ambassade i Havanna, som primus motor, og havde modtaget økonomisk støtte

(100 000 US \$) fra Tjekkoslavakiets diplomatiske repræsentation. I Europa-Parlamentets beslutning B3-1610/90 anmodes den cubanske regering om at give de borgere, der måtte ønske det, mulighed for at forlade landet.

Kan Rådet meddele, hvorfor det nægter at tilslutte sig forslaget fra Fidel Castro om indgåelse af bilaterale forbindelser mellem Cuba og EF's medlemsstater med henblik på at give de cubanske borgere, der måtte ønske det, opholdstilladelse i EF's medlemsstater?

Svar

(18. marts 1991)

Det ærede medlem gøres opmærksom på, at formandskabet ikke deler den opfattelse, der gives udtryk for eller antydes i forespørgslens indledende del.

Det må også være klart, at det særlige spørgsmål, der er blevet rejst, vedrører de enkelte medlemsstater og ikke drøftes inden for rammerne af EPS eller Fællesskabet.

Som det ærede medlem imidlertid vil vide har den tyske regering kraftigt tilbagevist den cubanske beskyldning om, at et tysk ambassademedlem skulle have deltaget i nogen form for handling rettet imod den cubanske regering.

Det vil her være passende at erindre om, at Fællesskabet og dets medlemsstater lægger stor vægt på, at menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder overholdes fuldt ud; det er formandskabets opfattelse, at Europa-Parlamentet deler denne holdning. Forbindelserne mellem Fællesskabet og tredjelande kan kun vurderes ud fra denne forudsætning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2307/90

af **Giulio Gallenzi, Francesco Guidolin, Maria Cassanmagnago Cerretti, Lorenzo De Vitto, Rosaria Bindi, Gerardo Gaibisso og Karl von Wogau (PPE)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 107/38)

Om: Import af kød

Der er nu gået 13 måneder, siden USA den 31. marts 1989 indførte ulovlige og unilaterale foranstaltninger, som er i

modstrid med GATT-bestemmelserne og rammer Fællesskabets eksport i en grad svarende til den skade, USA mener at have lidt som følge af direktivet om forbud mod import i EF af hormonbehandlet kød fra uanset hvilket land. Ud fra ønsket om at beskytte forbrugernes sundhed har Europa-Parlamentet altid kraftigt understreget nødvendigheden af at undgå markedsføring af sådant kød bestemt til forbrug ved indførelse af forbud mod såvel produktion heraf inden for EF som mod import udefra. De amerikanske unilaterale foranstaltninger er ikke blot ulovlige, men også stærkt uretfærdige, idet de navnlig rammer mindre landbrugere i de fattigste områder i praktisk taget ét enkelt EF-land, som oven i købet ikke giver sig af med produktionen eller afsætning af kød. I december 1988 vedtog Rådet at indføre gengældelsesforanstaltninger mod USA, hvilket Delors offentligt støttede. De pågældende foranstaltninger er imidlertid aldrig blevet iværksat. Indledningsvis fik Kommissionen udvirket, at visse af de ulovlige foranstaltninger, som i øvrigt navnlig berørte Tyskland, delvis blev suspenderet, hvorimod den ikke har gjort noget for de foranstaltninger, der rammer eksporten af flåede tomater, og som har bragt de mindre producenter i Syditalien ud i en alvorlig krise. Hvorfor har Kommissionen ikke opstillet en seriøs strategi og gennemført en energisk aktion inden for GATT eller truffet modforanstaltninger over for USA? Hvordan kan Kommissionen forklare sin totale indifferens for denne klare overtrædelse af GATT-bestemmelserne, et forhold, der kan betragtes som undladelse af at handle? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen omgående at træffe for at udvirke, at de amerikanske unilaterale foranstaltninger bliver ophævet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(21. januar 1991)

Kommissionen deler de ærede parlamentsmedlemmers bekymring med hensyn til de gengældelsesforanstaltninger, som USA traf den 1. januar 1989 over for Fællesskabet. Disse foranstaltninger var USA's gengældelse for anvendelsen af hormondirektivet på import af kød fra tredjelande.

Fællesskabet har hidtil ikke kunnet opnå en løsning i GATT med henblik på at få ophævet disse gengældelsesforanstaltninger. USA har nemlig modsat sig dette, selv om der ikke er noget i GATT-overenskomsten, der kan begrunde opkrævning af diskriminerende importtold som den, USA anvender over for importen af tomatkonserves fra EF.

Fællesskabet havde i øvrigt opnået tilsagn fra de amerikanske myndigheder om indførelse af en attesteringsordning, der gør det muligt for amerikanske producenter, som er parate til at overholde direktivet, at eksportere til Fællesskabet. Selv om den heraf følgende genoptagelse af handelen fik USA's regering til at indstille visse foranstaltninger, har resultaterne dog ikke været opmuntrende.

Endelig indgav Fællesskabets producenter af tomatkonserves for nylig en anmodning om foranstaltninger i henhold til forordning (EØF) nr. 2641/84⁽¹⁾. Kommissionen undersøger for tiden, hvordan den skal reagere på denne anmodning. Det er under hensyntagen til de følger, der skal drages af denne procedure, at Kommissionen kan tage stilling til de foranstaltninger, som de ærede parlamentsmedlemmer ønsker.

⁽¹⁾ EFT nr. L 252 af 20. 9. 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2315/90
af Filippos Pierros, Patrick Cooney, Karel Pinxten, Mary Banotti, Menelaos Hadjigeorgiou, Georgios Zavvos, John McCartin (PPE) og Mihail Papayannakis (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. oktober 1990)
(91/C 107/39)

Om: Fastlæggelse af Fællesskabets grænser

I betragtning af,

1. At det er nødvendigt nøjagtigt at fastlægge Fællesskabets ydre grænser.
2. At det med henblik på 1992 er bydende nødvendigt at fastlægge Det Europæiske Fællesskabs grænser med henblik på en korrekt og effektiv gennemførelse af fællesskabsretten, hvad angår fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, personer og kapital, og det af utallige årsager, bl.a. skattemæssige og toldmæssige forhold, den fælles fiskeripolitik og kontrol med indvandring,
3. At det er blevet endnu mere bydende nødvendigt at fastlægge Det Europæiske Fællesskabs ydre grænser (til lands og til vands), efter at fem medlemsstater for nylig undertegnede Schengen-aftalen.
4. At fastlæggelsen af Fællesskabets grænser til lands og til vands bør gennemføres i overensstemmelse med international ret, havretten og almindelig anerkendt international praksis.

bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- a) hvad mener Kommissionen om ovenstående?
- b) finder Kommissionen ikke, at det er hensigtsmæssigt og nødvendigt øjeblikkeligt at tage konkrete skridt til en officiel fastlæggelse af Fællesskabets grænser (til lands og til vands), for så vidt som de to Tysklands forening er nært forestående?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(21. februar 1991)

Man kan ikke tale om Fællesskabets grænser; de fælles grænser er medlemsstaternes samlede grænser, og medlemsstaterne har stadig kompetence med hensyn til fastlæggelsen af deres grænser til lands og til vands (i overensstemmelse med international ret). I retlig henseende har Fællesskabet ingen grænse; der er kun et område, hvor traktaterne finder anvendelse.

Man bør ikke tale om én ydre grænse for Fællesskabet, fordi der er forskellige områder, som er fastlagt på forskellig vis: et område, hvor traktaterne finder anvendelse, et toldområde osv. Begrebet anvendes normalt i betydningen toldområdets grænser med det store marked for øje.

Tysklands forening og indgåelsen af Schengen-aftalen ændrer ikke noget ved denne konklusion.

Bestemmelserne om, for hvilke områder fællesskabstraktaterne gælder, er fastlagt i EØF-Traktatens artikel 227, EKSF-Traktaten artikel 79 og Euratom-Traktatens artikel 198. Følgelig gælder traktaterne udelukkende for medlemsstaternes europæiske og visse af deres ikke-europæiske områder (med undtagelser for så vidt angår Madeira, Azorerne og de oversøiske departementer). Desuden er der områder — hvad enten de udgør en fast bestanddel af medlemsstaternes område eller ej (De Kanariske Øer, Ceuta, Melilla, Gibraltar, Kanaløerne, Man) — hvor traktaterne og den afledede ret finder delvis anvendelse i medfør af akterne om Det Forenede Kongerige, Spaniens og Portugals tiltrædelse.

EØF's toldområder er fastlagt i en afledt retsakt: Rådets forordning (EØF) nr. 2151/84⁽¹⁾. Af den fremgår det, at det ikke falder helt sammen med det område, som Traktaten gælder for (f.eks. er Gibraltar ikke med, men Monaco er).

EØF-Traktatens artikel 227, stk. 1, vedrører »Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark osv.«, og det område, som Traktaten gælder for — med forbehold af de områder, der senere i samme artikel (jf. ovenfor) udtrykkeligt in- eller ekskluderes — afgrænses derfor af medlemsstaternes grænser, således som de er aftalt af disse i traktaterne om grænsefastlæggelse med deres nabostater uden for Fællesskabet. Fællesskabets grænser til lands er derfor ikke fastlagt af Fællesskabet som sådan, men af medlemsstaterne. Fællesskabets grænser til vands kan ændres, når en af medlemsstaternes grænser ændres (f.eks. Tyskland).

For de oversøiske lande og territorier er der i fjerde del af EØF-Traktaten fastsat en særlig associeringsordning, EØF-Traktatens generelle bestemmelser finder derfor ikke anvendelse på disse lande og territorier.

For så vidt angår Fællesskabets grænser til vands udgør territorialgrænsen på 12 sømil (der nu er den samme for alle medlemsstater med kyststrækning bortset fra

Grækenland, hvor territorialfarvandet er på 6 sømil) en fast bestanddel af medlemsstaternes område, og fællesskabsretten finder fuldt ud anvendelse herpå. Men fastlæggelsen af zonen på 12 sømil afhænger af de basislinjer, ud fra hvilke de 12 mil måles. Disse basislinjer fastlægges af medlemsstaterne i overensstemmelse med den internationale havrets bestemmelser og ikke af Fællesskabet.

Disse basislinjer er udgangspunktet for målingen af kontinentalsoklen og den eksklusive økonomiske zone (EEZ) på 200 sømil. Fællesskabsretten gælder for kontinentalsoklen, for så vidt som den finder anvendelse på den erhvervsvirksomhed, som medlemsstaterne udøver der i medfør af deres suveræne rettigheder til udnyttelse af ressourcerne i havbunden og i kontinentalsoklens undergrund.

Fællesskabets fiskeriret finder naturligvis anvendelse på fiskeriet i EEZ.

⁽¹⁾ EFT nr. L 197 af 27. 7. 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2333/90

af François-Xavier De Donnea (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 107/40)

Om: Den civile luftfarts fremtid

De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 230 af 24. august 1990 indeholder en afgørelse om nedsættelse af et paritetisk udvalg for civil luftfart, som skal bistå Kommissionen med henblik på udarbejdelse af en fællesskabspolitik, der skal styrke den civile luftfarts konkurrencemæssige stilling.

Efter hvilke fremgangsmåder og inden for hvilke frister agter Kommissionen at forelægge de spørgsmål, der blev rejst den 4. september 1990 af Association of European Airlines (AEA) (Agence Europe af 5. september 1990), nemlig

- nødvendigheden af at skabe en forbindelse mellem de 22 forskellige kontrolsystemer, der findes i Vesteuropa med henblik på indførelse af et fælles system i 1992?
- nødvendigheden af at fremme et reelt samarbejde mellem den offentlige og den private sektor?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(12. februar 1991)

Såfremt Det Paritetiske Udvalg for Civil Luftfart — hvori AEA er repræsenteret — skulle ønske at drøfte de af det

ærede medlem rejste problemer, vil Kommissionen være villig til at indlede en sådan drøftelse, i overensstemmelse med de procedurer, der er anført i Kommissionens afgørelse om nedsættelse af et paritetisk udvalg for civil luftfart (¹).

I den forbindelse kan der fremsættes følgende kommentarer til de to spørgsmål:

- for så vidt angår spørgsmålet om, hvorledes de bestående flyvekontroltjenester bør sammenkædes for at imødekomme det stigende behov, der forventes inden for rammerne af det indre marked, er det Kommissionens opfattelse, at en »integration« ideelt set bør indebære etableringen af et enkelt, samlet system, der skal betjene hele Fællesskabet. »System« bør i den forbindelse omfatte et udstyr, der er konstrueret og som anvendes i overensstemmelse med identiske normer, tillige med fælles operationelle procedurer, under en samlet europæisk civil luftfartsinstans ansvar
- nedsættelsen af et paritetisk udvalg for civil luftfart — hvor der for øjeblikket drøftes et udkast til forslag om flyvetid, tjenestetid og hviletid for flybesætninger — er i sig selv et eksempel på Kommissionens villighed til at fremme samarbejdet mellem den offentlige og private sektor. Som et andet eksempel kan nævnes det for nylig fremsatte forslag om samråd mellem lufthavnsmyndigheder og lufthavnsbrugere, der i tiden fremover utvivlsomt vil blive fulgt op af andre forslag af lignende art.

(¹) EFT nr. L 230 af 24. 8. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2337/90

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 107/41)

Om: Fælles forvaltning af EF-Toldunionen

1. Hvorledes har Kommissionen videreudviklet sin nye retsopfattelse, nemlig at en fælles toldunion også har brug for en fælles toldforvaltning?
2. Deler Kommissionen min opfattelse, nemlig at en sådan fælles toldforvaltning skal være indført senest ved gennemførelsen af det indre marked med udgangen af 1992?
3. Vil Kommissionen også i regnskabsåret 1991 anvende de nødvendige bevillinger til forberedelse heraf, eventuelt hvilke beløb og hvordan?
4. Hvordan forklarer Kommissionen den forholdsmæssigt ringe udnyttelse af de disponible bevillinger i regnskabsåret 1990? Hvad er bevillingerne i nærmere enkeltheder brugt til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christiane Scrivener

(9. januar 1991)

1. & 2. Fællesskabets toldlovgivning er allerede udført således, at den tilskynder til, at fællesskabsinstitutionerne og de nationale administrationer anvender den på ensartet måde og i samarbejde. Men det er for tidligt at tale om en enkelt fællesskabstoldadministration og — efter Kommissionens mening — upraktisk at overveje at indføre en sådan administration, før de indre grænser er fjernet ved udgangen af 1992. Dette synspunkt skyldes, at gennemgribende ændringer i alle implicerede parter roller og ansvar vil kræve omhyggelige overvejelser, før de sættes i værk, og de nedbrydende virkninger ved at foretage sådanne ændringer inden 1993 ville skade den kraftige indsats, som toldadministrationerne gør for at forbedre afviklingen af toldkontrol ved Fællesskabets indre grænser.

Imidlertid har Kommissionen truffet foranstaltninger på tre områder, dels for at tilskynde til endnu snævrere samarbejde i administrationen af toldunionen, dels for at bistå ved analysen af Fællesskabets kommende administrative behov og i forsøget på at finde passende løsninger.

For det første viste den succes, MATTHAEUS-programmets forsøgsfase havde med at fremme udveksling af nationale toldembedsmænd og give dem fælles uddannelsesprogrammer, et tydeligt behov, som understøttes af alle medlemsstaternes toldadministrationer, for at optrappe disse aktioner i 1991. Et udkast til rådsafgørelse herom er i øjeblikket under overvejelse.

For det andet kan det nævnes — som Kommissionen også forklarede det i sit svar på skriftlig forespørgsel (¹) af Viviane Reding — at den undersøgelse, som er bestilt hos Det Europæiske Institut for Offentlig Forvaltning i Maastricht, med hvilket de nationale toldadministrationer har haft snævre kontakter, vil hjælpe i bestræbelserne for at finde nye strukturelle muligheder med hensyn til forvaltningen af den fremtidige toldunion.

For det tredje har Kommissionen netop offentliggjort et udbud vedrørende en undersøgelse af virkningerne af de nationale regler på administrative sanktioner i toldunionen: Dette er et væsentligt skridt videre i processen med at skabe en ensartet politik for toldadministration og for fjernelse af fordrejende forskelle mellem medlemsstaterne.

3. & 4. De bevillinger, der var til rådighed til MATTHAEUS-programmet i 1990, beløb sig til ca. 2,5 mio. ecu, hvoraf der allerede er indgået forpligtelser for ca. 2,4 mio. ecu, eller 96 %. Kommissionen vil få brug for alle de 2,7 mio. ecu, der er anmodet om til MATTHAEUS i 1991 for at gennemføre hele den yderligere udvikling, der nævnes ovenfor. De ovenfor omtalte undersøgelser vil kræve forpligtelse og/eller betaling af udgiftsbevillinger i 1990 på ca. 0,35 mio. ecu, over for den oprindelige budgetbevilling på 0,50 mio. ecu. Kommissionen har foreslået et yderligere beløb på 0,68 mio. ecu til sådanne udgifter i 1991.

(¹) EFT nr. C 233 af 17. 9. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2345/90**af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)****til det Europæiske Politiske Samarbejde***(18. oktober 1990)**(91/C 107/42)*

Om: Mordet på dr. Begoña García Arandigoyen i El Salvador

Dr. Begoña García Arandigoyen, spansk statsborger, blev myrdet den 10. september 1990 i El Salvador. Ifølge El Salvadors myndigheder omkom hun under et angreb, som de salvadoranske hærstyrker satte ind mod FFM (Frente Forabundo Martí).

Imidlertid viste obduktionen, der blev foretaget på hospitalet i Navarra (Spanien), på foranledning af det spanske udenrigsministerium, at hun ud over seks skudsår i tinding, nakke, begge knæ, brystben og et lår var blevet grusomt tortureret.

Ansigtet var skamferet til ukendelighed og livmoder og nyrer manglede.

Hvilke skridt agter udenrigsministrene i Det Politiske Samarbejde at tage med henblik på at afkræve El Salvadors regering fuldstændige oplysninger, herunder om ansvarets placering?

Svar*(18. marts 1991)*

Som det ærede medlem vil vide, er Fællesskabets holdning vedrørende menneskerettighederne i El Salvador blevet tilkendegivet ved flere lejligheder, og de salvadoranske myndigheder er udmærket bekendt dermed. I denne sammenhæng henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 2295/90.

Hvad angår dr. Begoña García Arandigoyen, kender og støtter de øvrige medlemsstater de skridt, som Spanien har taget i denne sag.

eventuel forlængelse af EF-programmet for Oostelijk Zuid-Limburg og Westelijke Mijnstreek til og med 1993?

2. Kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse nærmere om resultatet af disse drøftelser?

3. Hvornår vil Kommissionen i benægtende fald tage initiativ hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Bruce Millan*(23. januar 1991)*

Kommissionen har endnu ikke indledt forhandlingerne med medlemsstaterne om afgrænsningen af områderne under mål nr. 2 efter 1991.

Dog overvejer Kommissionen for øjeblikket dette spørgsmål. Men det er for tidligt at fremlægge oplysninger.

Det er klart, at medlemsstaterne senere bliver inddraget i disse områders fastlæggelse; det vil ske inden for partnerskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2499/90**af John McCartin (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(16. november 1990)**(91/C 107/44)*

Om: Kommissionsmedlemmernes arbejdsmetoder

Er Kommissionen enig i det hensigtsmæssige i, at underrette Europa-Parlamentets medlemmer om rejser eller besøg, som Kommissionens medlemmer foretager i de valgkredse, hvor medlemmer af Europa-Parlamentet er valgt?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2457/90**af Maxime Verhagen (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(7. november 1990)**(91/C 107/43)*

Om: Forlængelse af EF-programmet for Oostelijk Zuid-Limburg og Westelijke Mijnstreek til og med 1993

1. Har der allerede fundet drøftelser sted mellem Kommissionen og de nederlandske myndigheder om

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Delors*(9. januar 1991)*

I forbindelse med kommissionsmedlemmernes officielle rejser inden for Fællesskabet plejer Kommissionen så vidt muligt på forhånd at orientere de medlemmer af Europa-Parlamentet, der kommer fra de berørte områder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2571/90
af Paul Staes (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. november 1990)
 (91/C 107/45)

Om: Carajas-projektet

Oprindeligt blev der bevilget et lån til Carajas-projektet på 600 mio. US \$. Udbetalt blev faktisk kun en del af beløbet (250 mio. US \$).

Kan Kommissionen oplyse

1. Om dette er de nøjagtige beløb?
2. Hvorfor en så stor del af lånet ikke er blevet udbetalt?
3. På hvilke beregninger det oprindelige beløb har været baseret, og hvorledes der pludselig kan fremkomme en så enorm forskel mellem det beløb, der oprindeligt blev aftalt og det beløb, der rent faktisk er kommet til udbetaling?
4. Om dette er udtryk for afvisning på grund af ødelæggelsen af den tropiske regnskov i Brasilien, direkte som følge af fællesskabsorganernes vedtagelse af at yde støtte til Carajas-projektet?
5. Om Kommissionen har mulighed for stadig at stille det resterende beløb til rådighed med udelukkende det formål at (forsøge på at) genskabe den tropiske regnskov i området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(10. januar 1991)

1. Beløbene er korrekte.
- 2., 3. & 4. Carajas-projektet omfattede oprindelig investeringer på 5,305 mia. US \$, og EKSF-lånet var fastsat til 600 mio. US \$ i betragtning af virksomhedens selvfinansiering og ligeledes bidragene fra de andre kapitalindskydere på lang sigt. Med dette beløb var der også taget hensyn til EF-stålvirksomhedernes interesse i jernmalmløserer fra denne mine. De endelige omkostninger ved projektet reduceredes til 3,4 mia. US \$ som følge af:
 - opgivelse af reserver til uforudsete udgifter
 - den større nedskrivning end forventet af den brasilianske cruzeiro i forhold til dollaren, der medførte en formindskelse af de udgifter, der skulle betales i cruzeiros, og som var opført på finansieringsplanen med deres modværdi i dollars
 - lavere priser end dem, der indgik i det oprindelige overslag, som følge af den internationale konkurrence mellem de bydende ved udbuddene

— muligheden for overtagelse af en del af det udstyr, virksomheden tidligere havde brugt i sin mine i Minas Gerais.

I øvrigt foretrak virksomheden i videst mulig udstrækning at henvende sig til de kapitalindskydere, der krævede færrest garantier.

5. Det må tages i betragtning, at Kommissionen har optaget EKSF-lånene på kapitalmarkederne, efterhånden som de skulle udbetales til virksomheden, og at Kommissionen derfor ikke på noget tidspunkt har stiftet større gæld end højest nødvendigt.

Desuden mener Kommissionen ikke, at det ville være muligt at finansiere foranstaltninger »udelukkende« til bevaring af den tropiske regnskov på grundlag af EKSF-Traktatens artikel 54, stk. 2.

Derimod skulle det, som Kommissionen allerede har haft lejlighed til at omtale over for Parlamentet, være muligt at frigøre andre betydelige midler til beskyttelse af den brasilianske regnskov inden for rammerne af Dublin- og Houston-mandaterne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2592/90
af José Barros Moura (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. november 1990)
 (91/C 107/46)

Om: Udgifter, der kan finansieres over Den Europæiske Socialfond

I Kommissionens svar af 11. juni 1990 på skriftlig forespørgsel nr. 784/90 (*) henviste kommissionsmedlem Papandreu til, at anlægsudgifter til uddannelsescentre ikke ville blive godtgjort af Socialfonden, og at udgifter til leje og afskrivning af udstyr — med henblik på at opnå en vis kohærens — heller ikke ville blive godtgjort.

Spørgsmålet har imidlertid ikke kun interesse for virksomheder, der gennemfører uddannelsesaktiviteter i egne faciliteter, eller uddannelsesinstitutioner, hvis faciliteter er en del af den »normale« omkostningsstruktur. Spørgsmålet har ligeledes interesse for fagforeningsorganisationer, der arrangerer kurser forskellige steder i landet for at tilgodese afdelingernes interesser, og som kun kan gøre dette ved at leje udstyr og lokaler. I sådanne tilfælde belastes budgettet uforholdsmæssigt meget til stor skade for uddannelsesaktionerne, som ingen mere ønsker at påtage sig, men som opfylder et reelt behov.

Hvorledes kan denne særlige situation tilgodeses i forbindelse med forvaltningen af Den Europæiske Socialfond?

(*) Se side 5 i denne Tidende.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(9. januar 1991)

Kommissionen anførte i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 784/90, at initiativtagere, der ønsker støtte fra Fællesskabet til opførelse af et uddannelsescenter, kan tage kontakt med det organ, der står for udarbejdelsen af de operationelle programmer til EFRU, således at muligheden for at medtage denne udgiftstype i et program undersøges.

Denne fremgangsmåde skulle give alle initiativtagere på erhvervsuddannelsesområdet, der ikke råder over uddannelsesfaciliteter, mulighed for at skaffe sig de infrastrukturer, der er nødvendige til gennemførelsen af deres foranstaltninger.

I henhold til EØF-Traktatens artikel 124 mener Kommissionen imidlertid ikke, at der er forvaltningsmæssig mulighed for at yde støtte til de lejeudgifter, der er forbundet med den specifikke foranstaltning, som det ærede medlem nævner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2600/90

af Enrique Sapena Granell, María Izquierdo Rojo, Ludivina García Arias, Juan de la Cámara Martínez, Mateo Sierra Bardaji, Javier Sanz Fernández og José Vázquez Fouz (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. november 1990)

(91/C 107/47)

Om: En EF-politik for turisme

Under hensyntagen til manglen på informationer inden for turistbranchen og nødvendigheden af at styrke vor viden på dette område ved udarbejdelsen af statistikker og etablering af undersøgelser og en ramme for høring og samarbejde vil Kommissionen da oplyse, om den til gennemførelsen af de nødvendige undersøgelser vedrørende turismen anser det for hensigtsmæssigt at fastlægge en EF-metodologi, som giver mulighed for at opnå et homogent sammendrag af de opnåede resultater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(14. februar 1991)

Kommissionen er af den opfattelse, at en sådan metodik ganske rigtigt er nødvendigt for gennemførelsen af en effektiv undersøgelse af turisme.

Behovet for statistikker om turisme i Fællesskabet, der kan give industrien og regeringerne pålidelige oplysninger, har foranlediget Kommissionen til at udarbejde et forslag til Rådets beslutning om gennemførelsen af et flerårigt program (1991—1993) for udvikling af EF-statistikker om turisme, og dette forslag blev vedtaget af Rådet den 29. november 1990.

Målet med et flerårigt program for udvikling af europæiske statistikker om turisme er, gennem en indbyrdes tilnærmelse af de former og metoder, der allerede anvendes af medlemsstaterne, at definere og gennemføre en EF-referenceramme for fællesskabsstatistikker om turisme.

Udover det forberedende arbejde, der er blevet udført af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor med henblik på at harmonisere statistiske data inden for serviceerhvervene, har Kommissionen gennemført en række undersøgelser under titlen »Forbedring af Statistikker om Turisme« vedrørende hoteller, restauranter og caféer (HORECA) i 1988 og mere nyligt undersøgelsen vedrørende hotelbeskrivelser i EF's medlemsstater maj 1989. Endelig har man iværksat en undersøgelse af mulighederne for at etablere et dokumentationscenter, som skal indsamle information om alle turistgrene for derved at lette arbejdet med at skabe en mere homogen koordinering af de nationale data om turisme.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2627/90

af Teresa Domingo Segarra og Alonso Puerta (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1990)

(91/C 107/48)

Om: Forureningen af floden Segura og dens delta (Alicante, Spanien)

Floden Segura og dens delta er udsat for en alvorlig miljøforurening, især flodens nedre løb, som følge af udledningen af forurenende stoffer, både fra industrivirksomheder og fra byområder, som uden at være rensset ender i flodvandet. Dunsten, den voldsomme stigning i antallet af insekter og den fremskredne forurening af floden udgør en reel sundhedsfare.

Hvilke initiativer agter Kommissionen at iværksætte sammen med de behørig myndigheder for at sætte en stopper for denne beklagelige udvikling og for effektivt at håndhæve EF's miljølovgivning og især følgende direktiver:

1. Rådets direktiv 75/440/EØF (1) om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne?

2. Rådets direktiv 76/464/EØF ⁽²⁾ om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø?
3. Rådets direktiv 76/160/EØF ⁽³⁾ om kvaliteten af badevand?

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 34.

⁽²⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

⁽³⁾ EFT nr. L 31 af 5. 2. 1976, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. februar 1991)

Kommissionen vil nærmere undersøge det spørgsmål, de ærede medlemmer har bragt på bane, og anmode den spanske regering om dens kommentarer hertil. Kommissionen vil naturligvis være taknemmelig for alle yderligere oplysninger, de ærede medlemmer kan skaffe herom.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2634/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1990)

(91/C 107/49)

Om: Europæisk støtte til brasiliansk militærteknologi

En europæisk selskabsgruppe organiserer salg til Brasilien af de nødvendige løfteraketter og sprængladninger til en atomkrig og/eller kemisk krig. La société européenne de propulsion (Frankrig), Volvo, MAN (Forbundsrepublikken Tyskland) og FN Motors (Belgien, men opkøbt af det franske selskab Snecma), lærer for øjeblikket brasilianerne selv at fremstille Viking-motoren, der er udviklet i Frankrig med henblik på at opsende Den Europæiske Rumorganisations satellitter. Andre europæiske selskaber, herunder Saab Space, Alcatel-Kirk, Sfena og Contraves leverer de nødvendige »lærere« i den korrekte anvendelse af de apparater, der kontrollerer udsendingen i rummet. Det er klart, at det brasilianske Center for Rumfartsteknologi (CTA) ikke agter at begrænse de europæiske bidrag til raketeknologien til de såkaldt fredelige formål. Centret er i færd med at udvikle en Sonda IV, der kan anvendes til atom- og/eller kemiske våben, forbedre løfteraketter og omdanne naturligt uran til militært atommateriale. Endvidere er de tyske og internationale ingeniører, der har til opgave at overvåge, om der finder militær anvendelse af atomladningerne og løfteraketterne sted, forment adgang til installationerne.

Mener Kommissionen, at de omtalte europæiske selskaber, som har aktiemajoriteten i Ariane-Space, det hol-

dingselskab, der kontrollerer fabrikationen af Ariane, Den Europæiske Rumorganisations berømte løfteraket (som er meget effektiv men...) spiller en acceptabel rolle?

Hvor stor støtte yder EF til Ariane-Space? Kan denne støtte ikke betragtes som et bidrag til udviklingen af Brasiliens militære teknologi?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(29. januar 1991)

Ifølge de undersøgelser, Kommissionen har foretaget, har det brasilianske rumagentur og ESA/Europæiske nationale rumagenterer (f.eks. CNES) drøftet muligheden af at give Brasilien licens til fremstilling af Viking-motoren i samarbejde med europæiske firmaer.

Men den 20 år gamle Viking-motor, som er fremstillet i ca. 1 000 eksemplarer, udgør et lavteknologibidrag til Ariane-opsendelsesraketterne og har allerede været fremstillet af Indien i 15 år og kan ikke beskrives som anvendelig til »dobbeltformål«.

Endvidere er en overførsel af Viking-teknologi til militære formål højst usandsynlig efter de oplysninger, Kommissionen sidder inde med. Viking er baseret på flydende brændstof, hvorimod missiler kræver ny teknologi i form af faste fremdrivningsmidler.

Arianespace er et privat firma under fransk lov og har ingen forbindelser til Fællesskabet. Firmaet modtager ingen støtte hverken af finansiel eller anden art fra Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2671/90

af Rolf Linkohr (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 107/50)

Om: Undersøgelse af de miljømæssige konsekvenser i forbindelse med SNCF's jernbanelinje til højhastighedstog

Det franske jernbaneselskab SNCF har planlagt at føre en jernbanelinje til højhastighedstog gennem den sydfranske region Crau.

Er det Kommissionen bekendt, om der for dette projekt er gennemført en undersøgelse af de miljømæssige konsekvenser og i bekræftende fald med hvilket resultat?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(17. januar 1991)

De oplysninger som Kommissionen råder over vedrørende højhastighedstoget (TGV) viser flere varianter af togføringen, hvoraf ingen truer Crau-området.

Kommissionen er ikke informeret om miljøkonsekvensanalyser, som på grundlag af den franske lovgivning skulle være gennemført i denne forbindelse. Direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ fastsætter ikke at medlemsstaterne automatisk meddeler Kommissionen konsekvensanalyser, der er foretaget på deres område. Kommissionen har dog henvendt sig til de franske myndigheder for at få de nødvendige oplysninger om denne sag.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2677/90

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 107/51)

Om: Forkortelser for forskellige europæiske programmer

1. Hvilket formål har Kommissionen med det åbenbart meget omhyggelige valg af akronymer ved benævnelsen af europæiske programmer af enhver art?

2. Hvilke programmer af denne art med hvilke forkortelser findes der i øjeblikket alt i alt i EF? Kan Kommissionen udforme opstillingen efter bestemte principper, enten det pågældende finansielle grundlag eller alfabetisk, eventuelt på alle officielle sprog?

3. Deler Kommissionen min opfattelse, at antallet af disse akronymer nu er usædvanlig stort og begynder at forvirre i stedet for at skabe klarhed?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(14. februar 1991)

1. Akronymer anvendes til at forenkle lange betegnelser på programmer, så de bliver lettere at genkende og huske, og der nemmere kan skelnes mellem de enkelte programmer. Endvidere bevirker akronymer, at Fællesskabets programmer i højere grad appellerer til offentligheden, navnlig til programmernes målgrupper og brugere.

2. Ca. 200 igangværende fællesskabsprogrammer kendes ved akronymer. De er opført alfabetisk i en fortegnelse over akronymer, som offentliggøres af Kommissionen hvert halve år på de ni fællesskabssprog. Alle interesserede kan rekvirere oversigten gratis. Den er opstillet på grundlag af Eurodicatom-databasen.

3. Brugen af akronymer har i høj grad været medvirkende til at bringe de forskellige fællesskabsprogrammer til offentlighedens kundskab. Kommissionen prøver at sikre sig, at akronymer udvælges omhyggeligt, så forveksling mellem dem undgås, og den følger udviklingen nøje.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2690/90

af Herman Verbeek (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 107/52)

Om: Tilladelse til anvendelse af PCP i EF

Hvorned begrundes Kommissionen, at den fortsat agter at tillade anvendelse på det indre marked af konserveringsmidlet pentachlorfenol (PCP), der indeholder det stærkt kræftfremkaldende stof dioxin, hvorved Danmark, Tyskland og Nederlandene tvinges til igen at tillade anvendelse af dette produkt, der er til alvorlig skade for miljøet og folkesundheden?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(29. januar 1991)

Kommissionen foreslår at forbyde markedsføringen af stoffer og præparater indeholdende mere end 0,1% pentachlorphenol og salte og estere heraf. Der er imidlertid fire undtagelsesbestemmelser. Disse vedrører anvendelsen af PCP til behandling af træ, imprægnering af tekstiler, som kemisk mellemprodukt og til behandling af træråd i bygninger.

I de to tilfælde, som indebærer behandling af træ, kan de erstatningsstoffer, som for øjeblikket er til rådighed, have farlige egenskaber for mennesker og/eller miljø. For anvendelse i forbindelse med tekstiler findes der for øjeblikket ikke nogen erstatning på markedet.

De fire undtagelser vil blive taget op til fornyet gennemgang efter tre år set i lyset af den udvikling, der i mellemtiden er sket med hensyn til viden og teknikker vedrørende PCP-erstatninger.

Det ærede medlem henviser endvidere til Kommissionens indlæg under Europa-Parlamentets drøftelse af henstillingen ved andenbehandlingen vedrørende niende ændring af direktivet om visse farlige stoffer og præparater ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 398 (januar 1991).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2698/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 107/53)

Om: Situationen i det centrale Østafrika og anvendelsen af Lomé IV-konventionens artikel 5, stk. 3

I Lomé IV-konventionens artikel 5, stk. 3, er der fastsat følgende fremgangsmåde med hensyn til forsvar for og fremme af menneskerettigheder:

»Efter anmodning fra AVS-staterne kan der i overensstemmelse med reglerne for samarbejdet med henblik på udviklingsfinansiering anvendes finansielle midler til fremme af menneskerettighederne i AVS-staterne gennem konkrete, offentlige eller private foranstaltninger, som navnlig på det juridiske område, fastlægges sammen med organer, hvis kompetence på området er internationalt anerkendt. Disse foranstaltningers anvendelsesområde omfatter støtte til oprettelse af strukturer til fremme af menneskerettighederne. Foranstaltninger af regional karakter vil blive prioriteret højest.«

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller påtænker at træffe for at iværksætte disse kontraktlige bestemmelser i det centrale Østafrika?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(14. januar 1991)

Som anført i artikel 5 i Lomé-konvention IV kan der som svar på en anmodning fra AVS-staterne i en hvilken som helst AVS-region træffes afgørelser om foranstaltninger til fremme af menneskerettighederne. Svaret vil afhænge af de foreslåede foranstaltningers indre værdi og, i overensstemmelse med denne artikel, af egenskaberne ved det organ, foranstaltningen skal gennemføres med.

Kommissionen har imidlertid allerede knyttet kontakt med nogle AVS-organer, der har menneskerettigheder som speciale, og har allerede ved hjælp af andre midler

finansieret nogle projekter, der blev forelagt af den afrikanske kommission for menneskerettigheder og folkernes rettigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2705/90

af Alexandros Alavanos (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 107/54)

Om: Våbenhandel mellem Øst og Vest

Efter den seneste udvikling i Central- og Østeuropa er der ved at ske en ukontrolleret forøgelse af våbeneksporten fra Øst- til Vesteuropa. Forskellige selskaber, såsom Commerce International Group og East-West Engineering i Japan importerer store våbenmængder, herunder tanks (lige fra de gamle T-54 til de moderne T-72, som Irak anvendte under invasionen af Kuwait), panserkøretøjer, missilaffyringsramper, antiluftmissiler, RPG-7-raketter (af den type, som IRA anvender), AK-74-raketter, ammunition mv., fra Warszawapagtlandene. Denne handel begunstiges af visse østeuropæiske regeringers ønske om snarest muligt at sælge dette våbenudstyr, inden de foranstaltninger, som er et led i aftalen om begrænsning af de konventionelle våben i Europa, bliver gennemført.

Hvilke oplysninger og vurderinger kan Kommissionen give vedrørende denne handel? Hvilke kontrolforanstaltninger er der truffet på fællesskabsplan med henblik på denne våbenhandel, idet risikoen for en ukontrolleret våbenhandel i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked uden grænser øges for alle EF-landene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frans Andriessen

(6. februar 1991)

Kommissionen er hverken i besiddelse af beviser for eller overslag over omfanget af våbensalg.

Hvad angår spørgsmålet om kontrol med våbenhandelen i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked, skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på næstformand i Kommissionen Martin Bangemanns indlæg i debatten i Europa-Parlamentet den 14. marts 1989 og den 10. juli 1990 ⁽¹⁾. Han kom herved særlig ind på spørgsmålene vedrørende våbenhandelen og et fælles våbenmarked i udsigten til gennemførelsen af det indre marked samt en analyse af kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne på dette område.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-376 (marts 1989) og nr. 3-392 (juli 1990).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2800/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. december 1990)
(91/C 107/55)

Om: Situationen i El Salvador

Den 16. november 1990 var det et-årsdagen for drabet i El Salvador på seks medlemmer af jesuiterordenen, disses husholderske og dennes datter. Denne barbariske handling var et led i en ti år gammel borgerkrig, der har kostet omkring 40 000 civilpersoner livet.

I USA's senat forsøger man med Dodd-Leahy-forslaget om at halvere den af Bush-administrationen ønskede militærbistand på 85 mio. US \$ at nå frem til den beslutning af samme art, der allerede blev truffet i juni af Repræsentanternes Hus. Fagforeningerne (først og fremmest AFL-CIO) og en række religiøse og civile organisationer bestræber sig i øvrigt på, over for El Salvador at få gennemført en bestemmelse fra Trade Act fra 1984, som gør det muligt at nægte fordelene ved den generelle præferenceordning, dvs. eksportens adgang til det nordamerikanske marked, når eksporten stammer fra et land, hvor fagforeningsfrihederne og særlig retten til at indgå i sammenslutninger, organisationer eller forhandlinger, krænktes alvorligt og varigt, uden at der sker en seriøs afhjælpning af situationen. De salvadoranske fagforeninger, Fenestras og Unoc har afgivet vidne for et underudvalg i Repræsentanternes Hus (talsmanden for Fenestras, Gerardo Díaz, blev alvorligt såret i oktober 1989 i et attentat, som ødelagde hans fagforeningssæde og hvor ti personer blev dræbt og 40 såret; Amanda Villatro har på den moderate organisation Unoc's vegne redegjort for de hindringer, der skabes af regeringspartiet Arena, de væbnede styrker, sikkerheds- og dødspartruljerne...). I april skal der på højeste plan træffes en afgørelse om udelukkelse af El Salvador fra den generelle præferenceordning.

Kan Kommissionen oplyse, om den er rede til såvel gennem økonomiske sanktioner som ved standsning af et eventuelt våbensalg (?) at medvirke til en reel iværksættelse af en fredsproces og en politisk løsning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(8. februar 1991)

Kommissionen henviser til sin stillingtagen vedrørende den uopsættelige beslutning nr. B3-2008 2034 2046 249/90.

Den henviser ligeledes til fælleserklæringen om El Salvador, der blev vedtaget og offentliggjort den 15. november 1990.

»På årsagen for drabet i El Salvador på seks medlemmer af jesuiterordenen og to af deres hjælpere fra det mellemamerikanske universitet, giver Fællesskabet og dets medlemmer udtryk for deres dybe bekymring over, at retsundersøgelsen reelt ikke er nået videre samt det manglende samarbejde med visse dele af hæren. De bekræfter på ny deres overbevisning om, at opklaringen af disse forbrydelser, som udgør et vigtigt element i styrkelsen af demokratiet og den dømmende magts uafhængighed, burde føre til en eksemplarisk dom over de ansvarlige.«

For så vidt ångar den hjælp, som Fællesskabet yder, understreger Kommissionen, at den først og fremmest ydes i form af støtte til regionale projekter, der er af betydning for alle landene på Den Mellemamerikanske Landtange. De »bilaterale« projekter, der iværksættes direkte med El Salvador, vedrører hovedsagelig hjælp til hjemvenden og genintegrering af salvadoranerne, der har søgt tilflugt i Honduras. Kommissionen har ikke i sinde at skabe hindringer for støtte fra Fællesskabet til de befolkninger, der er omfattet af disse projekter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2810/90
af Anita Pollack (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. december 1990)
(91/C 107/56)

Om: Delfiner

Har Kommissionen kendskab til den virus, der i øjeblikket angriber delfiner i Middelhavet, og som 10 000 delfiner efter sigende er døde af i løbet af de sidste tre måneder?

Hvilke oplysninger er Kommissionen i besiddelse af om den eventuelle sammenhæng med PCB, og hvilke foranstaltninger er der eventuelt truffet for at redde delfinerne i Middelhavet og for at få gjort noget ved forureningen i Middelhavet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(24. januar 1991)

Kommissionen er, bl.a. af de spanske myndigheder, blevet underrettet om de seneste måneders stigning i dødeligheden for delfiner i Middelhavet. Årsagerne til denne stigning i dødeligheden er endnu ikke klarlagt, men Kommissionen arbejder for tiden med de relevante videnskabelige kredse for at undersøge fænomenet. Forskerne undersøger, om der i givet fald er tale om en virusinfektion.

Med hensyn til de halogenerede organiske forbindelser, som PCB hører til, har de kontraherende parter (herun-

der Det Europæiske Økonomiske Fællesskab) i Konventionen om Beskyttelse af Middelhavet mod Forurening (Barcelona-konventionen) og protokollerne hertil, vedtaget følgende foranstaltninger:

- fastsættelse af en kvalitetsmålsætning for kystvandene svarende til 25 g/l for DDT total
- undersøgelse af udviklingen i og koncentrationen af halogenerede organiske stoffer
- indkredsning af områder med stor koncentration.

Disse foranstaltninger er truffet i overensstemmelse med artikel 5 i protokollen om jordbaseret forurening, hvis bilag I omhandler de halogenerede organiske forbindelser (herunder også PCB).

I programmet for vedvarende miljøovervågning (MED POL fase II), der er iværksat som led i den nævnte konvention, tages der endvidere også hensyn til PCB.

Kommissionen erindrer endvidere det ærede medlem om, at direktiv 76/769/EØF⁽¹⁾ om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater fastsætter indholdet af PCB og PCT til 0,01 vægtprocent.

I direktiv 89/667/EØF⁽²⁾ om ottende ændring af det ovennævnte direktiv nedsættes denne værdi til 0,005 vægtprocent for de samme stoffer.

⁽¹⁾ EFT nr. L 262 af 27. 7. 1976.

⁽²⁾ EFT nr. L 398 af 21. 12. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2840/90

af lord O'Hagan (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. december 1990)

(91/C 107/57)

Om: Fri bevægelighed mellem medlemsstaterne

Kommissionen er i færd med at tage vigtige skridt for at fremme en større fri bevægelighed mellem medlemsstaterne for dem, der bor og arbejder i EF.

1. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at kontrollere beskæftigelsessituationen for etniske mindretal, som har statsborgerskab i en medlemsstat, og som ønsker at gøre brug af deres ret til at tage arbejde i en anden medlemsstat end deres egen?
2. Vil Kommissionen overveje at indføre særlige foranstaltninger til bekæmpelse af racediskrimination?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vasso Papandreou

(24. januar 1991)

Enhver borger i Det Europæiske Fællesskab har — uanset sin etniske oprindelse — ret til fri bevægelighed som fastsat i Traktaten og den afledte ret. Kommissionen har hverken kendskab til eller har fået forelagt klager fra borgere, som ikke har kunnet få adgang til at udøve lønnet virksomhed på en anden medlemsstats område som følge af deres etniske oprindelse. Den finder det derfor for øjeblikket ikke nødvendigt at foreslå særlige foranstaltninger på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2848/90

af Christine Oddy (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. december 1990)

(91/C 107/58)

Om: Lufthavnen i Birmingham

Er Kommissionen bekendt med, at EF-statsborgere, der flyver til lufthavnen i Birmingham, stadig blive anmodet om at oplyse om rejsens formål og varighed?

Er Kommissionen endvidere bekendt med, at en sort EF-statsborger, der fløj til lufthavnen i Birmingham, antoges for at være født uden for Det Europæiske Fællesskab og blev udspurgt om, hvorledes han havde opnået EF-statsborgerskab?

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at afhjælpe denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(31. januar 1991)

Kommissionen har altid forsvaret det synspunkt, at retten til fri indrejse på medlemsstaternes territorium for personer omfattet af reglerne om fri bevægelighed kun måtte gøres betinget af forevisning af et identitetskort eller et gyldigt pas.

Medlemsstaterne må således for eksempel ikke, hver gang en EF-statsborger ønsker at krydse en grænse, kræve bevis — i form af en lægeerklæring eller andre dokumenter — for at han ikke lider af én af de sygdomme eller lignende tilstande, der er opregnet i bilaget til direktiv 64/221/EØF. De må heller ikke systematisk udspørge om rejsens formål og om, hvorvidt den rejsende har de fornødne midler til sit underhold.

En skærpet personkontrol er kun tilladt i det omfang det sker af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, således som defineret i direktiv 64/221/EØF.

I overensstemmelse med denne holdning har Kommissionen indledt overtrædelsesproceduren mod en medlemsstat for handlinger svarende til dem, der nævnes i den første del af det ærede medlems spørgsmål. Dom i denne sag vil blive afsagt i løbet af den kommende måned.

Kommissionen afventer denne dom, førend den i givet fald vil tage forholdsregler over for andre medlemsstater, der ikke respekterer fællesskabsreglerne om grænsekontrol for personer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2895/90

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. januar 1991)

(91/C 107/59)

Om: Udviklingen i tekstilsektoren

1. Hvilke karakteristika kendetegner tekstilsektoren (grundproduktion og beklædningsindustri) efter EF's udvidelse med Forbundsrepublikken Tysklands såkaldte nye tyske forbundsstater?
2. Er den tekniske udvikling og sektorens beskæftigelsesstat karakteriseret ved en markant udvikling, og hvorledes er udviklingen i sammenligning med andre industrialiserede dele af verden?
3. Er der særlige karakteristika ved den store kapitalanvendelse i de enkelte produktionsenheder i EF — i sammenligning med situationen på verdensplan — og i bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(31. januar 1991)

1. Som følge af Tysklands forening er efterspørgslen på EF's marked blevet udvidet med ca. 16 mio. mennesker. Dette frembyder samtidig nye afsætningsmuligheder for den europæiske tekstil- og beklædningsindustri, som det gælder om at udnytte.

På den anden side må den eksisterende tekstil- og beklædningsindustri i de fem nye delstater gennemgribende moderniseres og omstruktureres således, at den bliver konkurrencedygtig og på længere sigt kan overleve i det indre europæiske enhedsmarked og i forhold til importen fra tredjelande.

Denne proces kan inden for en overskuelig fremtid med sikkerhed kun gennemføres med et godt resultat gennem et samarbejde med tekstil- og beklædningsvirksomheder i det hidtidige Europæiske Fællesskab.

2. Teknisk udvikling og beskæftigelse i den europæiske tekstil- og beklædningsindustri er principielt genstand for den samme udvikling som i flere andre industrialiserede lande.

Som følge af stadig stigende lønomkostninger i industrilandene og på grund af store forskelle i arbejdsomkostninger og sociale udgifter mellem industri- og udviklingslandene har situationen inden for tekstil- og beklædningsproduktionen ændret sig som følger i industrilandene:

- inden for tekstilindustrien (navnlig i forbindelse med garner og stoffer) har industrilandenenes konkurrenceevne kunnet opretholdes som følge af udvikling og anvendelse af moderne produktionsteknologi og stadig mere kapitalintensiv produktion.
- Produktivetsforøgelse har medført, at der i større målestok er blevet afskediget arbejdskraft, samtidig med, at produktionen knap nok er gået tilbage eller endog i visse tilfælde har kunnet forøges (f.eks. for EF som helhed fra 1978 til 1988: -35% beskæftigelse, + 3,5% produktion)
- derimod er produktionen inden for beklædningsindustrien også i industrilandene forblevet forholdsvis arbejdskraftintensiv som følge af mangel på afgørende nye fremstillingsmetoder til besparelser i form af lønomkostninger i forbindelse med produktionen. På grund af den lønudgiftsmæssigt ugunstige stilling i forhold til udviklingslandene og som følge af den kraftigt stigende eksport fra disse lande er både beskæftigelsen og produktionen her gået betydeligt tilbage (f.eks. for hele EF fra 1978 til 1988: -27% beskæftigelse og -13% produktion).

3. Den forøgede anvendelse af moderne teknologier kræver generelt set et bedre kapitaludstyr til både produktionen og virksomhederne. Den europæiske tekstil- og beklædningsindustri, der traditionelt overvejende består af små og mellemstore virksomheder (SMV), ser sig derfor stillet over for en ganske særlig udfordring på det tekniske område. Især på området beklædningsproduktionen kan den eksisterende virksomhedsstruktur i Fællesskabet have bidraget til, at man hidtil ikke har kunnet opnå noget teknologisk gennembrud. Men på den anden side spiller også andre elementer, f.eks. kreativitet, mode og fleksibilitet, en altafgørende rolle for virksomhedernes konkurrenceevne og dermed deres succes på markedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2937/90

af Cristiana Muscardini (NI)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. januar 1991)

(91/C 107/60)

Om: Den italienske udenrigsminister De Michelis' udtalelse om Europa-Parlamentet

Er det foreneligt med de funktioner og det ansvar, som er forbundet med EF-formandsposten, når den italienske

udenrigsminister hævder, at Europa-Parlamentet ikke skal gøre sig alt for store illusioner i dets stræben efter at opnå mere vidtrækkende lovgivningsbeføjelser, idet »virkeligheden er én sag og højtravende ord à la Pindar en anden«? En overraskende udtalelse fra en minister i et land, som fra sine borgere har fået et massivt bekræftende svar på et spørgsmål, der blev stillet i forbindelse med en folkeafstemning — og som var vedføjet stemmesedlen ved det sidste valg til Europa-Parlamentet — om nødvendigheden af, at Europa-Parlamentet får et lovgivningsmandat. Denne udtalelse er så meget desto mere overraskende, når det tages i betragtning, at den stammer fra ministeren i en stat, som Domstolen flere gange har dømt for manglende overholdelse af EF-retsakter, og hvis nationale og lokale strukturer ikke er tilstrækkelige — på grund af inkompetence, ineffektivitet osv. — til at sikre, at alle de beløb, Fællesskabet stiller til rådighed, kan blive investeret.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(14. marts 1991)

Kommissionen skal erindre det ærede medlem om, at den ikke plejer at tage stilling til offentlige erklæringer fremst af politikere i medlemsstaterne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2954/90

af Maxime Verhagen (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. januar 1991)

(91/C 107/61)

Om: Guatemala

1. Kan Kommissionen stille en fortegnelse over de projekter, der for øjeblikket gennemføres i dette land, til rådighed?
2. Hvordan vurderer Kommissionen den aktuelle kritik, som går ud på, at en stor del af de beløb, der er afsat til udviklingsprojekter, i realiteten anvendes til oprørsbekæmpelse?
3. Hvordan gennemføres kontrollen med anvendelsen af udviklingsbistand til Guatemala?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(11. februar 1991)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 2053/90 ⁽¹⁾ og nr. 2125/90 ⁽²⁾ af Ernest Glinne.

1. Det fremgår heraf, at den fællesskabsbistand, der er ydet til Guatemala, siden der blev indsat en civil rege-

ring i 1986, hovedsageligt består i støtteprojekter til fordel for det mindre landbrug samt foranstaltninger til fordel for flygtninge.

2. Formålet med denne bistand er at fremme integrationen i den nationale økonomi, dels af jordløse bønder inden for rammerne af landbrugsreformprojekter, dels af grupper af flygtninge, der vender tilbage til landet samt af forflyttede personer. Kommissionen har truffet alle nødvendige foranstaltninger til, at fællesskabsmidlerne virkelig anvendes til disse formål.
3. Projekterne er iværksat efter Fællesskabets almindelige regler, som sikrer foranstaltningernes finansielle og administrative autonomi, samt det europæiske faglige bistandsholds opfølgning på stedet, dvs. Kommissionens delegation for Mellemamerika, samt udsendte fra Kommissionens tjenestegrene i Bruxelles, som aflægger besøg med regelmæssige mellemrum. Det skal understreges i denne forbindelse, at ved Kommissionens finanskontrols sidste tjenesterejse til Guatemala i juni 1990 blev der ikke fundet noget, der kunne bekræfte den mistanke, som det ærede medlem giver udtryk for i sin forespørgsel.

⁽¹⁾ EFT nr. C 90 af 8. 4. 1991, s. 33.

⁽²⁾ EFT nr. C 90 af 8. 4. 1991, s. 37.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 116/91

af Henry McCubbin (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 107/62)

Om: Moms-harmonisering

Har formandskabet nogen planer med hensyn til afslutningen af drøftelserne om det syvende momsdirektiv, navnlig hvad angår harmoniseringen af metoden til opkrævning af moms på brugte varer?

Svar

(15. marts 1991)

Kommissionens forslag om den fælles momsordning for brugte varer blev behandlet af Rådets kompetente instanser i 1989 og i første halvår 1990.

Under drøftelserne blev dette forslag kædet sammen med den fremtidige momsordning, der skal gælde efter afskaffelsen af de fiskale grænser. Når Rådet har truffet afgørelse om gennemførelsesbestemmelserne til den fremtidige momsordning, hvilket forventes at ske i løbet af meget kort tid, vil gennemgangen af det af det ærede medlem nævnte forslag blive genoptaget.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 333/91
af Egon Klepsch, Elmar Brok og Jean Penders (PPE)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(4. marts 1991)
(91/C 107/63)

Om: Forbindelserne mellem EF og USA

Hvordan skal forbindelserne mellem EF og USA efter Rådets opfattelse udvikle sig over de næste par måneder, nu hvor Tysklands forening er blevet en realitet og Fællesskabet nærmer sig gennemførelsen af det indre marked?

Vil den erklæring, som nu bliver underskrevet af EF og USA, indebære et nærmere samarbejde mellem USA og EF inden for nye sektorer?

Mener Rådet, at nærmere forbindelser på længere sigt vil føre til en institutionalisering af forbindelserne mellem EF og USA?

Hvilke muligheder har EF og USA for at samarbejde inden for rammerne af CSCE med henblik på fremme af en ny europæisk sikkerhedsorden?

Svar

(15. marts 1991)

Som formanden for Det Europæiske Råd, Andreotti, underrettede Parlamentet om den 21. november 1990, blev den erklæring om forbindelserne mellem Fællesskabet og USA, som det ærede medlem henviser til, underskrevet af parterne den 20. november 1990 i forbindelse med stats- og regeringschefernes CSCE-møde i Paris.

I denne erklæring anerkendes betydningen af forbindelserne mellem EF og USA på baggrund af bl.a. den seneste udvikling, som har genskabt den europæiske enhed, og erklæringen indebærer i øvrigt, at USA anerkender den proces, hvorved Det Europæiske Fællesskab giver udtryk for sin identitet på det økonomiske, monetære, udenrigs-politiske og sikkerhedspolitiske område. Det anføres endvidere i erklæringen, at begge parter er fast besluttet på at styrke den transatlantiske solidaritet og at give forbindelserne et langsigtet perspektiv.

I erklæringen opstilles principperne for forbindelserne mellem EF og USA, og der udpeges områder, hvor de konsultationer og det samarbejde, der er indeholdt i principperne, vil blive udviklet og styrket. Foruden det politiske og økonomiske samarbejde omfatter disse områder uddannelse, videnskabeligt og kulturelt samarbejde samt en række internationale udfordringer som f.eks. bekæmpelse af terrorisme, international kriminalitet og narkotikahandel mv., miljøbeskyttelse og begrænsning af spredningen af atomvåben og andre former for våben.

For så vidt angår en institutionalisering af forbindelserne mellem EF og USA er begge parter enige om, at der er behov for at skabe en ramme med henblik på regelmæssige og indgående konsultationer. Parterne agter at udnytte de eksisterende procedurer fuldt ud og styrke dem yderligere, herunder også de procedurer, der blev etableret af De Forenede Staters præsident og formanden for Det Europæiske Råd den 27. februar 1990.

Med hensyn til CSCE-processen afspejler ovennævnte erklæring Fællesskabets og USA's interesse i at konsolidere det nye forenede og demokratiske Europa og deres beslutning om at samarbejde med henblik på at styrke sikkerheden, det økonomiske samarbejde og menneskerettighederne i Europa.